

MARANATA!

Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID



Kraven - och offren!

Sid 2-6, 22-27

Homosexuella intar Stockholms gator med sina krav på att bl.a. ta bort HIV ur smittskyddslagen.

Införd: Carlos, 17 år, offer för homosexuella mäns drifter och materiella begär. Död i AIDS, julen 2002.

UR INNEHÅLLET**LEDARE***En farsotens kultur* 2**PREDIKAN***Profetisk klarhet* 20**MISSION***-Jag vill tjäna Herren!* 7*Bed för Tanzania!* 28**ARTIKLAR***AIDS - endom över civilisationen* 4*Ung missionär sjunger ut* 8*De kunde inte tåga* 10*Nio dagar i Herrens gårdar* 16*Benny Hinn lovar återkomma* 18*Stockholm, du stora och stolta...* 24*AIDS - ett offer skördades* 26**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

OMSLAGSFOTO**Mikael Eliasson/ Berno Vidén****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2003

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

EN FARSOTENS KULTUR

1987 SKREV Arne Imsen en ledare för tidningen Midnattsropet med rubriken "AIDS - en dom över civilisationen."

Efter ett samtal med en läkare i Dominikanska Republiken som var insatt i fakta när det gällde HIV och AIDS i sitt land, och som redogjorde för en alarmerande hotbild, skrev Imsen bland annat följande, med anledning av de mottagna informationernas reella möjligheter att oförvanskade nå den stora allmänheten:

- Inte en ton av besinning eller ödmjukhet kan noteras i de många åtgärdsprogram som sett dagens ljus under epidemiens explosionsliknande utbredning på samtliga kontinenter. Det primära är odiskriminerad njutning för alla, och utifrån den målsättningen bestäms medlen som måste framtonas i så positiva termer att ingen vittrar något hot mot sin promiskuöst exploaterade frihet. Det är teknik och bildning som ska hejda den mordängel, som först avvärjar människokroppen hennes immunförsvaret, släcker livstörsten med apati och ond död. Det framflyttande anfall mot folkhälsan som betecknas såsom "Det tjugonde seklets pest", ska tvingas till reträtt genom effektfulla massinsatser med frivilliga test, kondomobligatorium och sexbejakande propaganda.

DENNA BESKRIVNING av läget då gör sig verkligen påmind då man läser i tidningen New York Times från juli månad 2003, några rader om situationen för närvarande i Amerika. En känd aktör, Harvey Fierstein, som nyligen fått en utmärkelse, skriver bland annat:

- Har vi, genom våra ansträngningar att ta bort stigmat omkring att ha AIDS, skapat en farsotens kultur?.. Trots alla insatser som gjorts för att övertyga världen att AIDS inte är någon gay-åkomma, har vi nu en generation som omfamnar AIDS som sin gay-förfödelserätt - många unga män som är gay betraktar Hiv-infektionen som en slags initiationsrit, ett oundvikligt mognads-

förlopp. Som en ingång i den coola, inre cirkeln av queer, som de förnekas så länge de inte har dragit över sig HIV. Reklam för bromsmediciner är vilseledande, eftersom det skapar föreställningar om människor som lever i fullaste hänseende tack vare den moderna vetenskapen.

Det kan rentav förstås så - och det är i själva verket ett tragiskt budskap:

"Om du vill vara speciell; se till att få AIDS". HIV är lika med popularitet och acceptans. Men sanningen är den, att AIDS är inte roligt. Det är inte sextigt eller hanterligt. AIDS är en försvagande, deformande, slutgiltig och obotlig sjukdom? Vi har gjort ett enormt arbete för att ta bort stigmat omkring att ha AIDS. Men därmed har vi inte lyckats eliminera sjukdomen.

Han avslutar med dessa ord:

- Jag vill uppmana oss att återerövra våra liv och vår kultur och att sluta sprida detta virus. Jag vill uppmana oss att sätta oss emot normaliserandet av sjukdomen och att på nytt omfamna hälsan.

(Fierstein, New York Times 31/7 2003)

MOT BAKGRUND AV dylika värderingar i Amerika och Europa på sina håll, framstår nu dagsaktuella rapporter om läget för HIV och AIDS-drabbade i Sydafrika desto mer fruktansvärda.

Sydafrikas president har ifrågasatt kopplingen mellan HIV och AIDS, och menar att det stora problemet är fattigdomen, att tuberkulos är också en överhängande fara, med eller utan AIDS.

Fördens skull har aktivister, som själva blivit HIV-positiva, protesterat häftigt, och ropar ut kravet att bromsmediciner ska bli tillgängliga. De anser att insatser mot AIDS är huvudsaken.

BAKGRUNDEN KAN studeras i materialet som kommit från några internationella AIDS-konferenser.

-Redan i slutet av 1980-talet började vissa preparat användas som bromsmediciner mot AIDS, men detta var väldigt

kostsamt, och krävde en synnerlig disciplin av patienten, då det var frågan om att taga dussintals med piller på bestämda tidpunkter varje dygn.

1998 då en 12:e internationell AIDS-konferens hölls i Geneve, hördes några meningsyttringar, det var en tydlig skillnad i uppfattningar mellan deltagare från "nord" och "syd", från USA och Afrika. Då räknade man med att en behandling med broms-mediciner kostade omkring 100.000 kr. per person och år, och det var inte att tänka på för 90% av världens AIDS-drabbade som befann sig i utvecklingsländer.

Under paneldebatter i Geneve, så ventilerades bland annat den etik som säger att när man experimenterar sig fram med nya mediciner, så kan dessa experiment endast utföras i de länder där preparaten tagits fram. Det visade sig då, att situationen i Afrika var så katastrofal, att det från delegaterna från det hållet kom krav på att de måste ha något, vad som helst, att sätta i händerna på folk. Sak samma om inte ev. skade- och biverkningar var kartlagda.

Panelen i Genève rekommenderade alltså, efter två dagars samtal, att nya

bromsmediciner skulle kunna testas i vilket annat land som helst, än just i det land där de producerats.

"Vilka ska vara försökskaniner åt vilka?" utropade en delegat från Uganda.

EN 13:E INTERNATIONELL AIDS-konferens hölls sommaren 2000 i Sydafrika, och då debatterades hett den Sydafrikanske Presidenten Mbekis kontroversiella uppfattning, att HIV och AIDS överhuvudtaget inte hade med varandra att göra. Det finns alternativa hypoteser till uppkomsten av AIDS, menar Mbeki, som inte är tillräckligt utforskade.

Sedan har följt rättegångar mellan läkemedelsföretag i Väst och Sydafrikas regering, ytterligare rättegångar mellan Sydafrikas regering och HIV-aktivister, som kräver bromsmediciner till varje pris.

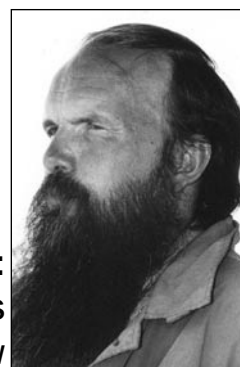
En impopulär slutsats som trots allt fanns med i materialet från Geneve, ser ut att vara oförändrad, även om den alltför har svårt att göra sig gällande på ett avgörande vis:

- Ett förändrat beteende utgör det huvudsakliga sättet att begränsa överförandet av detta virus.

En debattör skrev: "HIV är ett beteendebaserat virus, och det går att undvika."

Nu, sommaren 2003, hålls det en nationell konferens om AIDS i Sydafrika. Men att verkligen komma till rätta med AIDS, enligt det hittills bästa och mest hållfasta rådet, är det verkligen inte frågan om. Då skulle man lika gärna kunna lyssna till Bibelns profeter, och till talet om botgöring. Men det har majoriteten aldrig gjort, och aldrig velat göra.

Vart har förståndet tagit vägen? - Jobb 28:12 ■



Text:
Hans
Lindelöw

Foto: Tommy Jacobson

I en ledare 1987 i MidnattsRopet, tog Arne Imsen på ett speciellt sätt upp AIDS, med dess apokalyptiska och profetiska utveckling i hela världen. Idag ser vi ännu klarare konsekvenserna av AIDS-politiken, formad utifrån den homosexuella kulturen. Därför publicerar här tidningen Maranata de aktuella delarna av denna artikel på nytt.

Läs Arne Imsens artikel "AIDS - en dom över civilisationen"

Fakta om AIDS och HIV

- AIDS står för "Acquired immuno-deficiency syndrome" (Ungefär: "Immunförsvarsnedsättande infektion")

- AIDS förorsakas, enligt majoriteten forskare, av HIV; "Human immunodeficiency virus".

- HIV bryter ner människans immunförsvar, och sedan bryter AIDS ut.

- AIDS tar sig uttryck i flera sjukdomar, som feber, hudsjukdomar, diarré m.m.

- Det finns idag inget botemedel mot HIV eller AIDS - endast bromsmediciner.

- Sjukdomen sprids genom besmitt-

ning vid sexuell kontakt, blodtransfusioner m.m.

- Över 50 miljoner människor i världen har blivit smittade av HIV.

- 24.5 miljoner människor lever idag med HIV i länder söder om Sahara.

- Över 16 miljoner människor har dött i AIDS.

- Ungefär 2,6 miljoner människor dör årligen i AIDS. Det motsvarar fem per minut.

- 1999 föddes 450.000 afrikanska barn HIV-positiva.

- För 13.2 miljoner barn under 15 år har mor eller båda föräldrarna dött på grund av AIDS.

- Under kommande 10 år kommer AIDS skörda fler offer än alla krig under det 20:e århundradet.

- Sedan första rapporten om HIV/AIDS har sjukdomen haft stor spridning bland homosexuella.

- 60% av de män som smittas av HIV/AIDS är män som har sex med andra män.

- År 1999 rapporterades i USA 143 108 fall av HIV på grund av homosexuella relationer.

Källor: UNAIDS, World Disaster Report 2000, Centers for disease control and prevention.

AIDS

En dom över civilisationen



Foto: Johannes Quist

Av Arne Imsen
Från Midnattsropet nr. 7-1987

Demonstrationstemperaturen borde, med vetskap om ur vilka källor farsoten emanerar och genom vilka kanaler den ännu huvudsakligen sprider sig bortom kända riskgrupper, sjunka till den absoluta nollpunkten. I trots och med arrogans piskas emellertid de driftstyrda och uppblåsta skarorna fortfarande vidare i sin dödsmarsch...

Det finns inga jämförbara kategorier eller historiska händelser att hämta lärdom ur ty det handlar inte längre om artens reducering, utan om dess utrotning. Det krävs helt andra premisser för motåtgärdernas omfattning, intensitet, insatser och uppoffringar, och i ett sådant läge måste alla andra hänsyn vika för det självklart övergripande. Men så preventivt fungerar inte den stolta och självsäkra fallna människan, enskilt och offentligt.

Inte ens en dödspotential med apokalyptiska dimensioner förmår människan att demaskera sina etablerade livslögner och överge sitt avgudereri. Istället för att med beslutsamhet och allvar kasta sig in i kampen för att isolera och eliminera farsoten, plöttrar hon bort resurserna i sentimentala och förment humana oväsentligheter med minoritetsskydd såsom oantastbar rättighet för sekretess och mot diskriminering. Feg och opportunistisk bedåras eller såras hon av sitt politiska maktspel och ger sken av engagerad delaktighet och äkta medlidande med för-

tryckta och utsatta grupper i samhället.

Inte en ton av besinning eller ödmjukhet kan noteras i de många åtgärdsprogram som sett dagens ljus under epidemins explosionsliknande utbredning på samtliga kontinenter. Det primära är odiskriminerad njutning för alla, och utifrån den målsättningen bestäms medlen som måste framtonas i så positiva termer att ingen vittrar något hot mot sin promiskuöst exploaterade frihet. Det är teknik och bildning som ska hejda den mordängel, som först avväpnar människokroppen hennes immunförsvar, släcker livstörsten med apati och ond död. Det framflyttande anfall mot folkhälsan som betecknas såsom "Det tjugonde seklets pest", ska tvingas till reträtt genom effektfulla massinsatser med frivilliga test, kondomobligatorium och sexbejakande propaganda.

Den svenska eliten är förmodligen tillräckligt paralyserad för att tro på sina uppblåsta infantiliteter. Därför kommer den apostroferade läkarens (föret namnd läkare i Dominikanska Republiken) slutkläm att ge henne den idiotstämpel som

kan äventyra en svensk kollegas läkarlegitimation. Den unga kvinnan tog sig för pannan och samlade sig under några ordlösa sekunder till en konklusion som utlöste en skälvande tystnad i hennes mottagning: "Jag tror vi lever i den yttersta tiden, och att hela mänskligheten nu drabbas av Guds vrede på grund av sina perversiteter och sin ogudaktighet"

Den slutkommentaren var övertygande och äkta, och frestade definitivt inte till någon replik. Varje medveten, förnuftig och intelligent varelse av släktet homo sapiens, med något så när oförstörda sinnesorgan har i denna tid intuitionen som ger verop och vredesskålar nära och smärtsam konkretion i en plågad och oförberedd mänsklighets dramatiska slutspurt.

Medan vi ännu levde lyckligt omedvetna om en nära framförliggande världsomspännande farsot, som getts initialerna AIDS, gjorde jag en snabbanalys av den militanta, homo-

sexuella rörelsens framfart. Det som framfördes var förankrat i en fundamentalistisk bibelsyn med dess gudsbild, människosyn och betoning av skapelsens okränkbara ordning. Ett citat ur en artikel som då väckte våldsam indignation hos den organiserade homosexuella pöbeln i Norge och Sverige, försvarar väl sin plats för en förutsättningslös orientering och eventuell omvärdering:

“Ett samhälle som frigör och sanktionerar homosexualiteten och upphöjer sådana förhållanden till äktenskap samt initierar det med kyrkans välsignelse, är moraliskt bankrutt och har kapitulerat för och underblåser de krafter vilka torpederar normalfamiljen. Det samhället har egentligen genom reträtter passerat alla stadier neråt till den nivå, som markerar punkten för det avgörande straffet för försumlighet, passivitet och resignation – homosexualiteten själv med alla dess utgreningar och bieffekter. Den låter sig inte längre hejdas utan den måste utrotas genom naturens eget sätt att slå tillbaka.”

Utvecklingens egen gång lämnar sina egna skräckinjagande bevis och tar luften ur alla motargument man nu förmodligen helst vill glömma. Som straff för sodomslig egoism och högmod har det materialistiska välfärdssamhället i sin ogudaktighet oavsiktligt bundit ihop åt sig den militanta homosexuella rörelsen som ett dödsbringande plågoris, med till synes oräkeliga utvecklingsmöjligheter för massutrotning.

Med religiös mystik och festivitas inleddes samtidigt i Storkyrkan i Stockholm den era, som givit kristen legitimitet och aktualitet åt nygamla perversioner och rehabiliterade styggelser i kristen förklädnad med blasfemiska gudstjänster och nattvardsmässor.

Intercelebrerade av pastors- och prästkollegor, som förrätt sin Herre och Mästare med sakrament från onda andars altare, ger den heliga akten med den högtidligt uttalade absolutionen ett skräckexempel på ett religionsmissbruk med praktisk tillämpning av “Belsebul-driver-ut-Belsebul-teologin”, för gudstjänstdeltagare, som trots sina oemotståndliga kategorier av prästerskapet med oblat och vin förvandlats till presumtiva patienter och döds kandidater.

Den ena villan skapar och förvärrar den andra i obrutna successioner, där självvård och terapi blir parodisk och livsfarlig. Med den fallna kristenhe-

tens ordination förvaltar officianterna sakramenten till obotlig skada och stort fördärv av fysisk, psykisk och religiös karaktär med verkningar som nu sprider kaos och skräck bland dem som en och en får uppbära denna villas förutsagda och helt rättmätiga lön.

Som strå för vinden viker sig nu det medskyldiga prästerskapet och slingrar sig med lugnande deklarationer om att farsoten inte är någon gudomlig straffpåföljd. Precis så terapeutiskt och svekfullt handlar en human och välanpassad statens tjänare. Med påstående som fingerfärdigt grips ur hetluften och sedan upphöjs till kyrkans frälsningsbudskap med nedsövningseffekter, förträngs eller förvanskas den sanning alla behöver, men ingen tål höra.

“Den som äter Herrens bröd eller dricker hans bägare på ett ovärdigt sätt har därför syndat mot Herrens kropp och blod. Ty den som äter och dricker utan att tänka på vems kropp det gäller, han äter och dricker en dom över sig. Därför finns det så många sjuka och klena bland er, och inte så få har avlidit.” (1 Kor. 11:29-30)

Träning i hermeneutik och bibelkritisk djupdykning i den kanoniserade textmassan, ändrar inte den helige Gudens evangeliska straffsanktioner för synkretistisk nivellering av instiftelsen vid hans eget förbundsbord.

Parallelliteten i tid är ett observandum som inte får förbises. Den homosexuella rörelsens profana och religiösa, väl förberedda, genombrott, fick i det fördolda en jämn-gammal följeslagare som, då tiden var inne, trädde fram på samtidens globala folktribuner med den näpst dogmatisk och pragmatisk materialism i öst och väst, nord och syd, förtjänar. Storkyrkan med dess prästerskap, den homosexuella gruppen med ekumeniskt-kristet förtecken, och det korruperade RFSL, har iklätt sig moraliskt och religiöst ansvar för brott som, enligt bibelns eget språk, beivras med sjukdom och död.

Männe icke det ansvaret utkrävdes av den dignitär, som med pastor primarius rang och värdighet rycktes ur tiden? Symbolvärdet är åtminstone påtagligt och talande.

Demonstrationstemperaturen borde, med vetskap om ur vilka källor farsoten emanerar och genom vilka kanaler den ännu huvudsakligen sprider sig bortom kända riskgrupper, sjunka till den abso-

luta nollpunkten. I trots och med arrogans piskas emellertid de driftstyrda och uppblåsta skarorna fortfarande vidare i sin dödsmarsch mot det slut, som gör alla fördömda tidigare utrotningsläger med lokal avgränsning i tid och rum uthärdligare än den nya tidens flygande mara, som med skoningslöst dödshot, oaviserat och hemlighetsfullt forcerar alla spärrar och gränser med sina marter med en total riskzon som i verkligheten inkluderar alla.

Med rop, flygblad, plakat, tidningar och radio-program har många vänner i Maranata-församlingen försökt bestorma helgedomar och mötesplatser och lokaler för att om möjligt väcka dess sömndruckna folkskaror till medvetenhet om en annalkande katastrof, som just den årligen återkommande befrielseveckan kanske mer än något annat indikerar för bibelorienterade väckelsekristna med profetisk klarsyn.

Den tid är nu inne då de förutsagda händelserna själva med ordlös myndighet tagit över den funktionen. De avskydda och möjligen störande demonstrationerna mot religiös förvirring och moralisk kaos genom laglösa fraktioner har nu lyfts upp på ett annat plan i paritet med det ett tilltagande syndafördärv nödvändiggör.

Så ser vi hur en legaliserad och kristnad syndakatalog med obeskrivliga kval på kort tid förvandlas till en växande dödsatrikel utan att något slut finns i sikte. Behovet av en minnesstund i årets befrielsevecka, artikulerar tydligare än någonting annat de fasansfulla fördärvskrafter den homosexuella rörelsen med prästerligt stöd har banat vägen för och målar på sitt odiskutabla sätt den hotbild vi alla måste leva med nu och framdeles. Med evidens besannas det polisanmällda uttalande jag gjorde i åttiotalets början:

“Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikristlig.”

Ingen antidiskrimineringslag i världen kan förändra denna övergripande naturlag. Möjligen tysta en okuvlig och obekvämlig opinion i offentliga press- och etermedier.

I det moralträsk den organiserade homosexuella minoriteten vegeterar, har, förunderligt nog, en offentliggjord kristen grupp med helt utomordentliga specialiteter funnit en nisch för sin förment säregna och högtstående homosexualitet med den inbillade fördelen av att vara helt nyupptäckt, och därför ojämförbar med de styggheter och "brott mot naturen", som de kategoriska bibeltexterna beskriver, avvisar och fördömer.

Med nya vetenskapliga rön, slugt uttänkta psykoanalytiska fabler och interpretationer med bibelhistoriska metoder och instrument i väl valda tillsatser, tillskriver sig dess beskäftiga apologeter bragden av att nu ha upptäckt en tidigare helt okänd homosexuell typ, med identiska heterosexuella kvaliteter för förmågan att älska i äktenskapliga former.

Poängen är enorm, begriplig och lätt tillgänglig för förtrollade sinnen, inte ens Paulus, denne gigant i andens värld, anade med all sin kunskap och rika erfarenhet från vitt skilda samhällen och miljöer, existensen av denna genuina homosexualitet med gudomlig dignitet i förlåtelse och helgelse, en renhjärtad homosexualitet, som inte får skuldbeläggas, eftersom den söker Gud och berikar det enkönade parförhållandet genom sin gudagivna plats i skapelsens egen mångfacetterade ordning.

Avskalad alla abnorma beteenden med respektabel distans till närbesläktade och skamstämplade perversiteter, såsom exempelvis pedofili, zoofili, pyromani och kleptomani, har detta förnäma sällskap

assimilerat sig i den rövarkula som bär Storkyrkans namn, samt där tillkämpat sig ekumenisk integritet och status som kristna trosbekännare med informations- och missionsambitioner.

Dessa självbedrägliga vanföreställningar har slagit rot och växt fram ur den förvändhet och förljugenhet som med sin egen logik och dynamik tvingat fram utrymme för en helt utombiblisk frälsningslära där alla komponenter finns med, utom sanningskriteriet. Detta falsarium med nya värderingar utan nya fakta, har sitt karismatiska kraftflöde från skilda herravälden och andemakter som råder här i mörkret med inspirerande repertoar av uttrycksmedel och upplevelser med själiska effekter för högst olika tillfällen och behov. Med biblisk begreppsapparat propsas aningslöst på tilltro till dåraktiga hugskott, som lismar med helgelseförklarade perversitet genom att tillvita Mästaren positiv samhörighet med oblyg liderlighet; kristen trosåskådning med ondskans surdeg, som syrar hela degen.

Det är Kains väg, frälsningshistoriens huvudstråk mellan Sodom och Babylon, på vilken denna, av evangeliet influerade rörelse, hittar sin framtid, framgång och communion, utan någon som helst konkret och verklig beröring med eller närhet till den väg som personifierar Honom som invigde den, och gav den sitt ärorika namn, den tredje personen i gudomen. Den gräshoppsteologi som nu med förödande hast och verkan banar väg för av-

grundslig smitta, initierades med en egen stjärn- och nyckelhistoria med störtade änglar från andliga höjder och delegerad makt att öppna okända avgrunder, samt frigöra dolda fördärvskrafter.

Det är i detta eskatologiska perspektiv den homosexuella rörelsen med kristet förtecken i USA och Europa platsar så exakt såsom slutfas av en sekulariseringsprocess endast antikrists ande förmått åstadkomma till drakens, vilddjurets och den falska profetens ära och för den predestinerade och prispivna skökans sista vederstyggligheter. Inrangerad med den institutionaliserade förnekelsens och ondskans förtätade epicentrum och stabila organ, återstår egentligen endast en förskräcklig väntan på den förutsagda omstörtning, vars verkställighet endast är en tidsfråga, och alla hemlighetsfulla, hädiska välden och väsen ska tvingas fram ur sina örnnästen och säkert befästa gömställen för att tillintetgöras genom Lammets försmäktande och genomträngande vrede.

Ack, vilken dag, då professionell eller amatörmässig religiös maskerad förbyts i oförståellbar och omutlig verklighet med det levande hoppets eviga fastställelse, utan trix och manipulationer av tidens många klåfingriga mixare och fixare i religionens konstlade och bedrägliga värld!

Botgöringens och omvändelsens ögonblick har nu mer än någon gång tidigare kommit för ett skuldbetyngt folk. Måtte vi förstå det, ta vara på det och utan dröjsmål, i tro söka nåd. Gud vill frälsa oss! ■

Regeringen nobbar Trosombudsman

Text: Berno Vidén

"Samfunden är naturligtvis också skyldiga att följa lagen om förbud mot diskriminering i arbetslivet på grund av sexuell läggning." Citatet är kontentan av statsminister **Göran Perssons** svar på pingstpastor **Sten-Gunnar Hedins** vädjan om att tillsätta en Trosombudsman (TrO) för att motverka diskriminering av troende. Några sådana planer finns inte i regeringens agenda utan man hänvisar till att Diskrimineringsombudsmannens

(DO) arbete mot etnisk diskriminering även omfattar området religion.

I nästa mening betygar dock Persson att Sverige behöver samfunden och att de är värdefulla verktyg för uppbyggnaden av ett demokratiskt, modernt och rättvist samhälle. Vad samarbetet kring uppbyggnaden består av torde vara höljt utom allt tvivel efter den våg av familjeupplösande och annan gudsfientlig lagstiftning statschefen tillsammans

med sina mest förtrogna statsråd och lobbyister är med och forcerar fram.

Den fria församlingens väg är annorlunda och kompromisslös:

- Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par... 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige. ■



Foto: Ulla Näsholm

Angel Bonilla, ovan med sin fru Mery och två av deras barn, i deras mycket enkla hem. T.v. predikar Angel i ett möte i Comunidad Maranata. (Observera sprickan i väggen till höger om Mery!)

Foto: Ulla Näsholm

Text: Ulla Näsholm

Angel Bonilla har alltid ett levande ord att förmedla, en inspirerande sång eller en bön om Guds hjälp i olika situationer. Fängelsearbetet ligger honom varmt om hjärtat och han är angelägen om församlingen i fängelset, beder för dem och är med och besöker dem så fort tillfälle ges.

Den förste att komma till mötena är han också, minst tjugo minuter före utsatt tid finns han på plats. Detta är i sig något ovanligt - de allra flesta kommer hellre 20-30 minuter efter mötets början.

Angel har sju barn tillsammans med sin hustru **Mery**. Yngsta barnet är tre år och äldsta 25 år.

De gifte sig för 26 år sedan. De fann varandra i den församling de båda var med i.

Mery har ett städjobb från klockan åtta på morgonen till sex på kvällen. Då ska hon göra

iordning familjens kvällsmat. Angel har inget fast arbete, men arbetar som nattvakt ibland eller gör några småjobb då och då.

Familjen bor i samma område som många syskon i gruppen i Santo Domingo. För några år sedan blev han inbjuden till Comunidad Maranatas möten. Angel berättar:

- Jag tyckte om mötet och undervisningen jag mötte.

Det blev fler möten. Angel kom, uppmuntrade med sin sång och delade med sig av vittnesbörd och bibelord. Han fortsätter:

- Målet för en troende är ju att tjäna och arbeta för Gud. I den församlingen jag var med gjorde man inte så mycket tyckte jag.

- Vi samlades, sjöng, bad och allt var sig likt från gång till gång. Jag sökte en plats där man arbetar för Herren. Jag tycker om att arbeta och det är självklart att man som troende

Mitt i slummen i Dominikanska Republiken finns ett annat hopp än Amerika:

- Jag vill arbeta för Herren!

vill göra något för Herren Jesus Kristus.

- Sedan jag började vara med i Comunidad Maranatas möten har jag varit med på olika platser, barnmöten, andra sammankomster och inte minst möten i fängelset.

- Man planerar en sak, lägger fram det i bön. Sen gör man det man talat om, fängelsebesök, medicinsk mottagning, barnmöten etc. Det känns väldigt meningsfullt att vara med.

Ett enkelt hem

En söndag hälsade vi på hos familjen Bonilla. Eftersom det är enda dagen i veckan som Mery är ledig från sitt arbete var det naturligtvis den mest passande dagen.

Hemmet är enkelt, vardagsrummet litet, men välordnat. Soffa, fåtöljer och TV något hopträngda i ett hörn, köket i anslutning och i bakgrunden sovrummen bakom sina draperier.

Mery bryggde kaffe och bjöd på tillsammans med kex. Barn och barnbarn dök upp för att hälsa eller bara titta på oss. Lite förskräckt blev jag nog när jag såg väggarna som hade stora sprickor. Vid fönster och balkar finns centimeterstora sprickor - från golv till tak.

Jordbävning, vind, regn och överhuvudtaget tidens tand har gjort en fruktansvärd åverkan och det verkar nästan livsfarligt att vistas där. Man kan bara föreställa sig huset när de tro-

piska regnen gör sin entré.

Angel och Mery tycks dock vara trygga i förvisningen att Gud beskyddar och bevarar.

Det som bekymrar dem är att två av barnen inte är frälsta. Angel:

- Tänk att växa upp i ett troende hem och sen inte vilja gå på frälsningens väg. Men vi ber för dem och tror att Gud ska tala till dem om hur viktigt det är att bli frälst.

Barnen kommer ofta till mötena med sin pappa och en av pojkarna i mitten av tonåren kommer även ensam de gånger Angel arbetar.

Det är typiskt för Angel, att det viktigaste för honom är inte ett bättre hus, mer pengar att röra sig med utan att få lära känna Kristus mer och mer och få vara med och föra människor in på Guds väg.

Han lyssnar intensivt till bibelstudier och predikan, ivrig att lära och förstå mera av Guds ord.

Med samma hopp att Jesus kommer snart och med en önskan att fler skall ta emot frälsningens budskap arbetar församlingen i Dominikanska Republiken tillsammans med syskonen i Sverige.

Det är därför med glädje vi nu presenterar en av församlingens medarbetare för tidningens läsare. Angel, Mery och alla hans barn är ett tacksägelseämne men också ett böneämne. Be till Gud för familjen och arbetet i Comunidad Maranata! ■

Ung missionär sjunger ut

Förutom evangelisation genom tältmöten och torgmöten, har medarbetare från Maranataförsamlingen i Stockholm under sommaren besökt olika konferenser och spridit skrifter från församlingen. Det som delats ut, är främst nr 3 av tidningen Maranata, där både ledaren och flera artiklar belyser och varnar för avfallet i kristenheten. Några ungdomar, med eldsjälens EMANUEL JOHANSSON i spetsen, drog till Trondheim där ett internationellt ekumeniskt möte gick av stapeln. Med tält, stormkök, torrvaror och sovsäckar klarade de sitt uppehålle. Sedan fortsatte de till pingströrelsens stora konferens i Husbondliden, "Lapplandsveckan".

I en liten intervju berättar Emanuel här om vad som var drivkraft till detta initiativ. Och intrycken från konferenserna. Emanuel har hela vintern varit på missionsuppdrag både i Ryssland och i Litauen. Och med vidgat missionsperspektiv är han ännu mer motiverad att gå till storms mot den falska religionen.

STINA FRIDOLFSSON ställde frågorna.



Foto: Mikael Eliasson

Emanuel Johansson, här aktiv under ett väckelsemöte i Maranata-tältet.

Emanuel, du har ju varit ute på det yttre fältet ett tag. Under vårvintern sände du en mycket väckande, skarp och allvarlig artikel till tidningen Maranata; *Fly för ditt liv!* Den har skapat reaktion hos många läsare. Det måste ha varit något som grep tag i dig på ett speciellt vis, då du skrev den?

-När man är ute så där, har man tid att tänka och studera. Just när jag var i Litauen tyckte jag mig se väldigt tydligt hur all den här religiösa världen är till hinder för människans väg till frälsning. Utifrån det tänker jag på den utveckling som är i Sverige, ekumeniken, hur de församlingar som en gång var levande allt mera stelnar till religiösa organisationer.

Jag började tänka tillbaka på den undervisning jag fått ta del av i församlingen under lång tid, detta budskap blev levande för mig och jag började läsa. Min pappa skulle komma till Litauen, och jag beställde med honom ett antal böcker om församlingens historia de första århundradena och över den utveckling som var då. Även litteratur från församlingen, sådant vi gett ut själva. Då jag studerade detta, blev de fruktansvärda

konsekvenserna av avfallet väldigt aktuellt för mig, och det var väl det som gjorde att jag skrev artikeln.

Du säger att du i Litauen såg på ett speciellt sätt hur kyrkan är till hinder för människorna. Kan du ge exempel?

-När man vittnar för folk märker man att de ofta har en religiös tradition att gå till kyrkan och tända ett ljus. De tycker att detta räcker för att tillgodose deras religiösa behov. De tycker inte att de behöver frälsning i egentlig mening. Samtidigt ser man präster och såna som är engagerade i kyrkan öppet praktisera en blandning av hedendom, ockultism och allt vad det nu är. Sådant kan inte bli något annat än hinder för människor att bli frälsta. Detta är resultat av att kyrkan en gång öppnade sig för världen och blev en inomvärldslig organisation. Här ser man också följderna av den utveckling som börjat i frikyrkliga sammanhang i Sverige.

Du ömmar tydligen för dem som är lurade i kristenheten?

-Genom det jag studerade och märkte här, blev kampen mera levande. Jag har ju varit engagerad tidigare och varit ute med vår tidning och traktater i religiösa sammanhang, men det här blev på ett nytt sätt levande för mig. Jag såg hur aktuellt det var.

Genom broder Hans i församlingen fick jag redan ifjol kännedom om att det skulle bli en stor ekumenisk konferens i Norge. När jag kom hem från Litauen började jag undersöka när den skulle gå av stapeln. Jag fick reda på att den redan börjat. Då blev jag eld och lågor för att åka dit. Vi har ju mycket material i församlingen. Vi satte ihop en folder på engelska och svenska från skriften "Vedergäll Babylon" av Arne Imsen. Så tryckte vi den och kunde dra iväg.

Vad fick du för intryck av det ekumeniska mötet där?

-Det var väl ungefär som man hade väntat, men ännu värre. De här kyrkliga prelaterna med sina maskeraddräkter och sina liturgiska ceremonier skapade något så fruktansvärt – nästan ockult stämning. Med heligt vatten och oljor...

Alla deltagare som kom från hela Europa hade med sig vatten från sina länder och hemorter. De höllde detta vatten i en bytta på plattformen och där stod alla och bad för det där vattnet. Under högtidliga former höllde de ut vattnet i Nidälven i Trondheim. Det skulle symbolisera Europas enade, religiösa värld.

Organisationen som står bakom detta ekumeniska möte, Europeiska kyrkonkonferensen, KEK, opererar numera främst ifrån Bryssel. Det leder tankarna till EU, som ju har sitt högsäte där. I den här religiösa organisationen finns i stort sett alla kristna kyrkor. Från gammalkatoliker, ortodoxa till pingstvännar.

Det fanns väl även synkretistiska samlingar med olika religioner representerade?

-När vi kom dit såg vi inte så mycket av det, men det fanns med i programmet. Jag läste också en broschyr om organisationens inriktning. Man har en avdelning som arbetar tillsammans med den katolska organisationen att bygga broar mellan olika religioner. Speciellt då Islam, eftersom den religionen finns representerad i Europa.

Ett kusligt perspektiv?

-Ja, man kan ju fråga sig vad deras målsättning är; vart man vill komma. Det går ju inte påstå att det har något med bibeln att göra. Bibeln har man sopat under mattan för länge sedan...

Kom ni i samtal med några där?

-Ja, bland annat en kvinna som varit engagerad i denna organisation väldigt länge. Hon brann för sin sak. Hon menade att det var något väldigt bra och fint att skapa enighet i Europa. Ur politisk aspekt kan man ju säga att det är fint att skapa enhet. Men om vi läser bibeln, så ser vi att ett enat Europa, applicerat på Uppenbarelseboken handlar möjligen om Antikrist och hans framträdande. Romarriket uppstår på nytt.

Det blir alltså något nationalistiskt, politiskt som folk ska identifiera sig med och skapa enhet omkring?

-Ja det handlar inte om någonting annat. Det gäller förståelse, politisk enhet, skapa ett idealsamhälle i världen och med världen.

Sedan fortsatte ni till Husbondliden.

-Ja, det är ju en helt annan konferens.

Pingstvännarna har sin lapplandsvecka där. Dit åkte vi och delade ut tidningar.

Det var förstås provocativt, eftersom Sten-Gunnar Hedin i ett foto på framsidan blev utpekad för sin ekumeniska inriktning.

-Han är offentlig person både som församlingsföreståndare för Filadelfiakyrkan i Stockholm och även ordförande för Fria Församlingar i Samverkan. Man måste få ställa frågan vart han är på väg, då han ställer upp så här. Leder möjligen det här mot den katolska kyrka som jag såg i Litauen?

Men jag hoppas och tror faktiskt att det bland konferensdeltagarna i Husbondliden fortfarande finns människor som är levande i sin tro; människor som måste undra vad som händer i kyrkorna och i de religiösa sammanhangen.

**-Bibeln
har man
sopat un-
der mat-
tan för
länge
sedan**

Var det någon som uttryckte detta?

-Det var inte bara en gång folk kom och tackade för tidningen. Men ofta är folk arga och irriterade, de tycker att vi stör deras konferens när vi står så där. Man kan tycka att metoden är ofin, men det handlar faktiskt om budskapet. Jag tror inte någon hade något att anmärka på budskapet medan vi var där.

När de har läst tidningen ser de att detta är allvarliga frågor som man inte kan vifta bort.

Du nämnde att ni använder ofina metoder, men i så fall är ni väl i gott sällskap, med tanke på det vi läser om bibelns profeter.

-Ja, det är ju inte första gången de som står för sanningen får vara utanför de etablerade sammanhangen. Vi har Guds Ords uppmaning att gå ut; utanför lägret.

Men det känns väl sårande när pastorer kommer och hånar er för att ni är få, osv.

-Ja, men det tar jag inte så personligt. Man kan kanske inte vänta sig något annat. Men just pastorer och ledare måste ju veta vad de sysslar med. De vet ju vad pionjärerna stod för, och ändå leder de församlingen på en sådan väg mot ekumenism och förvärldsligande.

De vill inte att någon ska störa deras idyll. Men det är verkligen att sätta händerna för öronen och gå med skygg-lappar.

Var du till freds med denna resa och att vara med i dessa aktiviteter?

-Ja, det kändes nödvändigt. Jag hade inte varit tillfreds om vi missat konferensen i Trondheim eller Husbondliden.

Vad tror du om resultatet? Du spekulerar kanske inte i effekter.

-Nej, inte i första hand det. Men eftersom vi trots allt är en del av kristenheten, har vi ett ansvar inför våra bröder och systrar som vi ser har gått in på en väg som leder till totalt avfall från Guds Ord. Det är fruktansvärt om människor ska gå förlorade på grund av ett sånt här avfall. Vi ser ju hur katolska kyrkan under århundraden har bedragit människor och hundratusental har gått förlorade pga denna fruktansvärda sköka, som bibeln uttrycker det.

Du är egentligen väldigt indoktrinerad. Har växt upp i Maranataförsamlingen och Arne Imsen var mån om att ni ungdomar fick följa med och ta del av dessa konfrontationer!?

-Indoktrinerad – jag måste säga att jag är väldigt tacksam för den undervisning jag fått. När man nu varit ute på fältet, har man provat budskapet. Från vilket håll man än studerar det, så ser man att det håller och upplever att detta måste man satsa på. ■



Foto: Mikael Eliasson

De kunde inte tiga

Del 1

Arne Björkman om roparna, ett väckelserop ifrån barn.

I början av 1800-talet fanns det inte många, som predikade om synd, rättfärdighet och dom. De som skulle vara herdar för folket svek sin uppgift. Då reste Herren upp en armé av olärda ropare över hela landet. De uppmanade människorna att omvända sig från sina synder och göra bättring. De flesta roparna var barn och ungdomar. Och de ropade ut sina budskap i små överfyllda stugor och från stenar ute på öppna fält. Människor strömmade till för att lyssna. Och många av dem kom till tro och omvände sig från synden och världen.

Under 1830- och 1840-talet trängde sig en andlig längtan fram i många svenskers bröst. De ställde sig frågan: Vad ska jag göra för att bli frälst? Det märkliga med den här nya obundna väckelsevägen var att den dök upp av sig själv. Den utgick inte från någon bestämd kristen rörelse eller ledande person. Den kom som en vind och svepte fram över landet. Och överallt började roparna dyka upp: i Västergötland, Småland, Närke, Värmland och på många andra platser. Bara i Västergötland beräknades roparna vara 2000 - 3000 stycken år 1843.

Historietecknarna har liknat roparrörelsen med den frigörelse, som naturen får efter vinterns sömn. Den andliga vårsolen kom från himlen och gav värme och liv åt människorna. Där döden förut härskade, trängde nu livet fram. Det hade

blivit andlig vår i Sverige, och de andliga vårkänslorna gjorde sig gällande. Och det skedde samtidigt över hela Sverige.

Ingenting i naturen eller Andens rike sker utan en högre orsak. I roparrörelsen fanns troligen inflytande från den metodistiska väckelsen i England, från haugianismen i Norge, från schartauanismen i södra Sverige och från läseriet i Norrland. Den helige Ande använde sig av alla de här impulserna för att väcka upp en frälsningslängtan i svenskarnas hjärtan.

Främst under 1840-talet började den andliga oron göra sig gällande. Över hela landet vaknade människor upp och började inse att de var stora syndare, som behövde försonas med Gud och få uppleva frälsning. Många kunde också berätta, att de hade sett änglar eller haft andra övernaturliga uppenbarelser. I Värmland berättades det, att barn ofta hade änglasyster, och de uppmanade de äldre att vara försiktiga, så att de inte trampade på änglarna. Folk sjöng också psalmer och läste gärna ur Hoofs och Nohrborgs postillor. De längtade efter frälsning och befrielse från synden – men visste inte hur de skulle få det, för det fanns inga sanna herdar, som kunde vägleda dem. Inte heller funderade de på några särskilda lärofrågor. De bara undrade: Hur kan vi fly undan Guds rättvisa dom? Hur ska vi bli försonade med Gud?

En hunger efter Guds Ord växte fram i människorna. Det fanns inte många präster, som predikade om synd, rättfärdighet och dom. Det berättas att en

gammal dalkarl på Sollerön reste ända ner till Västergötland för att få tag på någon, som kunde vägleda honom i andliga frågor. På den tiden var det en lång färd. Han hade hört att där nere fanns en präst, som kände vägen till Guds rike.

Det fanns trots avfallet en del troende präster i landet. Och andligt längtande människor vallfärdade till deras kyrkor. De kunde fotvandrade sju, åtta mil för att få höra en kraftfull och uppbygglig predikan och få hälsa på i prästens hem. Man ville inte tala om sina andliga bekymmer med andra än ”redliga lärare”. Då t.ex. kyrkoherden Per Nyman i södra Skåne blev anställd i Stenbrohults socken i Småland, så fotvandrade en del av hans tidigare församlingsbor till hans nya kyrka ända från trakten av Ystad. De ville lyssna till ”den älskade läraren”. De här vallfärderna till troende präster väckte ofta ilska hos den övriga befolkningen. Förföljelser och ryktesspridningar var vanliga. Även myndigheterna försökte med olika medel sätta stopp för vallfärderna. Då sedan roparna kom med sina många gånger obekväma budskap fick också de känna på motvind och förföljelser från myndigheterna.

Omvändelsens budskap

1800-talets stora väckelse låg i startgroparna och väntade på att få svepa fram över Sveriges bygder. Det största förbudet till väckelsen var roparrörelsen. På samma sätt som Johannes Döparen fick bereda väg för Jesus och evangeliet, banade roparna vägen för väckel-



”Dessa män, kvinnor och barn, som då fick en röst från himlen att be och predika och som Gud sände till människors väckelse, kallades ropare och var alla av det okunniga folket, som endast, enligt Jeremia 31:34, var ’lärda av Gud’.”

serörelserna. Och roparna hade samma budskap som Johannes Döparen: - Gör bättring! Omvänd er från era synder!

Roparna kunde som sagt räknas i många tusen. Då de trädde in på den andliga estraden, började det ske en hel del ovanliga och svårförstådda fenomen. Själva menade roparna att de här fenomenen var ett tecken på Andens närvaro. Roparna kunde ibland falla i sömnlilik dvala, få ryckningar och skakningar i kroppen eller falla till marken. (Utan att någon stod bakom och tog emot.) Jag tänker här varken förklara eller bortförklara de här företeelserna, utan kan bara konstatera att liknande fenomen skedde under väckelsen i Wales 1904. Det man då kom fram till var att en del

av företeelserna var äkta och andra oäkta. Om skakningar, ryckningar eller fall till marken hos vittnena inte följdes av allvarliga och rannsakande budskap om bot och bättring, klassificerades fenomenen som oäkta. Bland en del ”ropare” förekom också oäkta företeelser. En kvinna i Uppland t.ex. ”predikade” mot roparna och människornas frälsningslängtan och uppmanade folk att leva kvar i synden. Men i de flesta fall av oäkta ropare rörde det sig om människor, som endast hade behov av att väcka uppmärksamhet - de hade inget viktigt att säga utan ville bara rycka, skaka eller ramla. Men dem lämnar vi åt sidan och koncentrerar oss på de sanna bättringsroparna.

Då en ropare hade fallit i dvala och

sedan kanske låg så i flera timmar, samlades folk i stora skaror. Till slut reste roparen sig och berättade med hög röst om någon andlig syn han hade haft. Sedan ropade han ut Guds dom över dem som var onda och levde i olika synder. Han uppmanade dem att bättra sig, så att de skulle få uppleva Guds nåd och salighet. Och människor som stulit saker eller funderade på att göra något brottsligt, kunde pekats ut av roparen. Det inträffade också att ropare brännmärkte människornas klädsel, om den tydde på att de levde ett världsligt och högfärdigt liv. Det kunde då röra sig om för oss så enkla ting som hårflätor, hårkammar och blänkande klockkedjor m.m.

Roparnas budskap kallades ”predikningar”. Det tycks nog som om det mer rörde sig om enkla profetiska tal till åhörarna om sinnesändring. Alla ropare menade att de hade fått i uppdrag av Herren att uppmana folket att omvända sig från sina synder. Varje sådant tal brukade ofta börja med sång och sluta med bön. De profetiska orden hade många gånger en omedelbar och kraftig verkan. Spritmissbrukarna blev nyktra, och brännvinsbrännarna slutade med att tillverka alkohol. Och flärdfulla kläder, öronringar, silverspännen och annan onödig grannlåt kastades i elden eller bröts sönder. En del ropare påstod, att de såg hur orena andar regerade i världen och styrde människornas sinnen. Och om roparna hörde någon svära kunde de få ryckningar i kroppen. Då ungdomarna lekte och dansade på ängarna, kunde roparna höra hur demonerna skrattade av skadeglädje. När roparna berättade om sina andliga upplevelser, blev folk ängsliga och sökte Gud. Och det inträffade ganska ofta, att då roparna såg någon synda eller hörde någon tala om orena ting, så ropade de: ”Ve, Ve!”

Hur det började

Redan år 1627 dök en föregångare till roparna upp i Jönköping. Det var en ung skolpojke, som hette Erland Larsson. Han var från Kulltorp men studerade på en skola i stan. En tidig morgon den 30 april skulle prästen i Kristine kyrka ha ottesång, och folk sökte sig till gudstjänsten. Då stod plötsligt Erland på kyrktaket och talade med kraftig stämma till kyrkobesökarna. Hans röst hördes långt och många skyndade till för att lyssna. Erland började med att anmärka både på

sina egna och andras synder. Händelsen väckte stor uppmärksamhet. Den skrevs ner av trovärdiga personer och skildrades i Nordisk kyrkotidning år 1840, eftersom roparrörelsen var aktuell på den tiden.

Vad Erland Larsson ropade ut på kyrktaket berättades sedan för kyrkoherden, som sände det vidare till biskop Petrus Nonae Ungermannus i Växjö. Biskopen tyckte, att Erlands profetiska uppmaningar var så bra och väckande att många borde få ta del av dem. Därför lät han trycka ynglingens tal och spred det till alla församlingarna i stiftet.

I sitt bättringsrop från kyrktaket anmärkte Erland på och bestraffade bl.a. följande synder: förakt mot Guds Ord, ogudaktigt profiterande, vållust och överflöd, prål, otukt och dryckenskap. Erland profeterade även om kommande stor översvämning i trakten. Den inträffade mycket riktigt en tid senare. Den stora gåtan för folket var hur Erland kunnat ta sig upp på kyrktaket. Själv hävdade han att en andekraft hade lyft upp honom – men det ville ingen riktigt tro på.

En av de mest kända roparna före den stora roparrörelsens uppkomst var ”Vita jungfrun” eller ”Predikare-Lena”, som hon också kallades. Hon hette Helena Sofia Ekblom och var alltid klädd i vita kläder, då hon bar fram sina budskap. Redan som liten flicka hade hon haft drömmar och syner med andligt innehåll. Hon drog från den ena orten till den andra och uppmanade stora åhörarskaror till bättring och omvändelse. Hennes bättringsrop hade bl.a. stor inverkan på befolkningen i Gryts skärgård. Myndigheterna betraktade henne som en stor samhällsfara och fängslade henne ett antal gånger. Den sista gången hon omhändertogs fick hon tillbringa 20 år på sinnessjukhus under mycket svåra förhållanden.

Nu går vi tillbaka till roparna på 1840-talet. I Aftonbladet den 14 mars 1842 berättades det om en mycket ung ropare: *”Flickan Lena Chatarina Svensdotter i Källeberg, 11 år gammal, hade för tre veckor sedan fått ryckningar och spasmer och snart börjat predika, och folk från omkringliggande orter samlades i mängd: hon predikade mot brännvin, röda kläder som djävulens livfärg, mot pärlband, kammar i håret och mot guld och silver som prydnader.”*

Ropen de skallar

Läkarna var mycket förvånade över

roparfenomenet. Vad var egentligen orsaken till det som skedde? undrade de. Att det rörde sig om någonting övernaturligt eller gudomligt kunde de inte tänka sig – eller ens diskutera. Då någon som inte hade studerat till präst, ställde sig upp och talade Guds Ord, var det ett tydligt tecken på att något var galet, menade de. Och om ett barn började predika för vuxna måste det räknas som sjukdom. I läkartidningen Hygeia skrev man 1843: *”Sålunda tycks det nödvändigt att anta, att sjukdomen är en sinnessjukdom.”*

Den tredje maj 1842 kunde Aftonbladet berätta, att provinsialläkaren Carlsson hade skrivit en rapport till Sundhetskolegium om bl.a. Hjelseryds-flickan Lisa Andersdotter i Alsarp i Småland. Lisa ska vara den första kända roparen i Sverige under 1840-talet. I sin rapport skrev läkaren: *”Lisa Andersdotter, 16 år gammal, är så utvecklad, att hon redan vid 13 års ålder tycktes vara närmare 20 år. Hon har aldrig varit sjuk, inte heller svärmande eller grubblande. Men hon anfölls i början av maj förra året av sveda under bröstet med huvudvärk och matthet ... Den 29 september började hon frivilligt att sjunga, som sedan höll på hela dagarna ... Ett par veckor senare kom det för henne att hålla ett andligt tal ... men predikade aldrig då hon var ensam. Hon var alltid glad och nöjd, och då alla var samlade i huset, upplevde hon ofta att hon skulle tala.”*

Lisa drog snart mycket folk, som kom för att lyssna till hennes sång och bättringstal. Lördagen den 13 november förklarade hon, att hon skulle sluta bära fram andliga budskap – andra skulle ta över. Så länge hon profeterade var hon ett intressant studieobjekt för forskarna.

Andra ropare var **Ingrid Andersdotter** och **Stina Carlsdotter**. Ingrid var omkring tjugo år och bodde i en liten backstuga i Ryssbo socken. Varje dag brukade hon ropa ut sina bättringsrop klockan sex på morgonen och åtta på kvällen. Stina var tjugotre år och hade ropat på olika ställen i socknen, bl.a. hos prästen. Hon fördes därför till sjukhus för undersökning. Som alla andra ropare kände hon en inre maning att ropa ut omvändelsens budskap. Hon brukade be till Gud att hon skulle slippa ropa för prästen någon mer gång, eftersom hon känt så stort motstånd just hos honom.

En betydligt yngre ropare var lilla **Svensdotter** i Norra Carlsgårde, Ry-

daholms socken. Hennes förnamn är okänt men inte hennes ålder. Hon var i fyraårsåldern, då hon började ”predika”. Hennes tal brukade vara omkring trettio minuter. Hon inledde sina ”predikningar” på samma sätt varje gång: *”I namn Faders och Sons och den Helige Andes namn.”*

Vid ett tillfälle sade hon: *”Gud i himlen, öppna alla syndares hjärtan i denna stund. Kära själar: Har ni läst er hjärte-bibel ännu? Kära själar, gör bättring, tiden är kort. Kära själar, gå upp på Golgata berg, där ligger våra bröllopskläder. Det är förskräckligt att här ska dukas två nattvardsbord. Då Jesus dukar sitt bord, så passar djävulen på att duka sitt bord, men hans bord måste stå bakom, men Jesus sätter sitt bord främst. Kära själar! Gå inte till det bordet, utan träng er främst, där finns Jesus. Tro på Jesus. Det är inte värt att ni tror med fördolda hjärtan att söka Gud. Tror ni inte Bibeln, så tror ni inte våra rop. Om Jesus inte sagt mig vad jag skulle ropa, vad skulle jag då kunna säga? Säg mig det?”* (”Predikosjukan i Småland” av en anonym författare 1843.)

Den fyraåriga flickans uppmaning var som en djup innerlig vädjan. Hennes ord väckte människorna. De fick till och med större verkan än de äldres ropande. Både unga och gamla fick stygn i sina hjärtan. En del började gråta över att ett litet barn kunde tala så medryckande och kraftfullt. De flesta förstod att Gud talade till dem genom den lilla flickan – mer förhårdade var de inte.

I läkartidningen Hygeia 1843 beskrivs roparflickan **Hedda**. Det fallet tycks ha intresserat läkarna på ett särskilt sätt. De menade ju att roparna var smittade av ”epidemiskt vansinne”. Om Hedda berättas det, att hon en söndag när hon läste Bibeln, kände ryckningar i armarna och upplevde en angenäm känsla. Hon lade sig på sängen och föll i dvala. Lite längre fram fick hon en stark inspiration att förmedla vissa bibelsanningar till folk. Från den stunden manade hon varje dag människor till att omvända sig och göra bättring. I läkarartikeln beskrivs hon så här: *”Hon hade ett vackert ansikte med rena och bestämda drag och stora vackra mörkblå ögon, ur vilka lyste frimodighet och eld, glädje och öppenhet samt höjden av lycksalighet.”*

Eftersom roparna ansågs vara sinnessjuka, fördes Hedda och andra till Jönköpings sjukhus för att undersökas

och observeras. En doktor Carlsson skrev i sjukjournalen om Hedda: *"Dagen efter framkomsten till lasarettet var hon redan fri från alla ryckningar. Pupillerna var starkt dilaterade (förstorade) och mycket känsliga för ljuset. Ögonen hade numera på långt när inte samma livlighet och glans, som dagen förut. Ansiktsmusklerna hade inte samma livliga spänning och hyn var mindre klar. Exaltationen hade nästan upphört, men i sitt väsende var hon fortfarande vänlig och glad. Hon var övertygad om att talförmågan för alltid upphört, men på inspirationens verklighet trodde hon lika fast som förut."*

Bättre betyg.

Ett helt annat omdöme fick roparna av mer gudfruktiga personer. Baron von Essen på Tidaholm skrev om roparrörelsen i sin bok "Några tilldragelser": *"Dessa män, kvinnor och barn, som då fick en röst från himlen att be och predika och som Gud sände till människors väckelse, kallades ropare och var alla av det okunniga folket, som endast, enligt Jeremia*

31:34, var 'lärda av Gud'. Deras predikan gick egentligen ut på samma som Johannes döparens i Lukas 3:17. (dvs. domen) Men det fanns även bland dem sådana som med samme Johannes fått nåd att peka på Guds lamm, som borttar världens synd."

Predikanten Samuel Johansson gav längre fram i tiden i sin bok "Ur minnet" ett mycket bra betyg om roparna. Han framhöll att roparrörelsen var en mycket viktig tilldragelse i den svenska missionens historia. Han påpekade: *"Den var ett Guds omedelbara ingripande till frälsning ur det rådande andliga mörkret och har haft den ena nådesvinden efter den andra i följe, så att man kan säga, att med den har en ny, härlig tid inträtt."*

En anonym skribent som på 1800-talet skrev om den småländska roparrörelsen, hävdade att roparna inte uppträdde som predikanter och bibellärare, utan som **väckare**. De blev först själva väckta och började sedan väcka andra. Så förhöll det sig med **Märta Olofsdotter** i Hörda. Hon var en så kallad världslig flicka, som mest gick omkring och

drömde om vackra kläder. Men i mitten på mars 1842 kom hon att lyssna till en yngling, som ropade ut det himmelska budskapet. Märta blev väckt, omvände sig och började sedan själv att ropa ut bättringsuppmaningen till människorna. Hennes rop kunde höras varje vecka på fredags- lördags- och söndagskvällar.

Ropen fortsatte att höras runt omkring i landet, trots prästerskapets och övriga myndigheters hårda motstånd. I stort sett hade alla ropare samma huvudtema – men i många variationer. De profeterade om Uppenbarelsebokens budskap, om vilddjuret och dem som tog hans märke på sig. De talade om världens sista tid, om Jesu tillkommelse och om tusenårsriket. Och alla ropare hävdade att de fått i uppdrag av Herren själv att uppmana folk att göra bättring och omvända sig till Gud. Roparnas uppgift var att bana väg för den väckelse, som inom kort skulle svepa genom Sveriges bygder. ■

Forts. i nästa nr.

(Alla citat i artikeln är lätt språkligt reviderade.)

Vittnesbörd från sommarkonferensen 2003

- Jag ser en bit av himmelen!

Frid!

Jag har med mig hälsningar ifrån Rumänien och jag kom hit med glädje i mitt hjärta och förväntan att få se Guds härlighet på denna plats.

I morse när vi hade Herrens måltid så kände jag denna ljuva närhet av Herren. Så länge vi upphöjer och ärar Jesu namn får vi se människor dras närmare Herren.

Jag vill dela med mig några verser ifrån bibeln och låt mig få lägga i era hjärtan mitt hjärtas rop. I Jesaja 64 hörs det här ropet ifrån profeten Jesaja:

"O, att du lät himlen ränna och kom hit ner, så att bergen skakade inför dig, som när eld antänder ris och elden får vattnet att sjuda, så att ditt namn blir känt för dina ovänner och hednafolken darrar för dig. När du gjorde fruktansvärda gärningar, som vi inte kunde vänta oss, då steg du ner och bergen skälvde inför dig."

Jag kom för att se himmelen öppnas och för att se Guds härlighet här, för att

se människors hjärtan bli uppväckta.

Den rumänska nationalsången börjar med dessa ord: "Vakna Rumänien." Men det finns ett ropande hjärta från människor i varje nation.

I den församling jag kommer från i Bukarest är vi från 47 olika nationer, det är vad vi kallar en bit av himmelen. Men jag ser också här idag människor från olika nationer och jag ser en bit av himmelen. Om det är en bit av himmelen, kommer Guds härlighet också att vara på denna plats.

Må detta hjärtats rop från idag och denna vecka fortsätta! Må det bara vara en begynnelse för en stor väckelse som kommer att ta plats här för att sprida sig ut över hela världen!

Gud söker efter människor med villiga hjärtan. Om du har öppet hjärta för det han vill göra och är villig att också betala priset att svara ja på Guds kall att få ditt liv, är du den människan.

Gud välsigne er var och en! ■



Vittnesbörd av Marius Rusen, Rumänien

Vittnesbörd från sommarkonferensen

Foto: Paulus Eliasson

-Kasta din börda på Herren!

Vittnesbörd av
Majken Roos

I Psaltaren står det:

“Kasta din börda på Herren, han skall uppehålla dig. Han skall i evighet inte tillåta att den rättfärdige vacklar”.

Jag tycker det är så underbart att man kan få kasta sin börda på Herren och i evighet har han lovat att vara med oss och ta hand om oss.

Det är faktiskt 30 år sedan jag kom till församlingen. Jag kom från Norrland, det fanns inget arbete däruppe. Jag hade precis blivit frälst och så bad jag till Gud att han skulle leda mig att få ett arbete och visa mig var jag skulle vara. Då fick jag hela tiden för mig att jag skulle åka till Stockholm. Jag var en norrlänning som aldrig hade varit söder om Skellefteå, och tyckte det där att åka till Stockholm lät inget vidare. Men det kom gång på gång och jag sa till Gud: “om du skaffar mig en lägenhet, då ska jag åka”.

Det ingick en lägenhet i jobbet jag fick, så det var inga problem. Då tyckte jag att jag måste åka.

Så kom jag till Stockholm. Jag var ganska nyfrälst och hade läst i bibeln att man skulle döpa sig. Jag visste inte riktigt vilken församling jag skulle tillhöra och hade ingen aning vilka kyrkor man skulle gå till. Då tänkte jag att jag får be till Gud helt enkelt att han får leda mig. Så böjde jag knä på mitt rum och sa: Nu går jag ut och då får du leda mig till en församling. Man får väl börja i centrum

om man ska leta, tänkte jag, och så åkte jag med tunnelbanan in till centrum. Där på torget hade jag inte gått länge förrän jag hörde musik och då visade det sig vara Maranata som stod där och sjöng.

Men det här är ingen kyrka, så jag får gå vidare och leta, tänkte jag. Men när jag gick därifrån blev det så kallt liksom. Jag gick tillbaka och följde med till församlingen.

Det var väldigt omvälvande, jag hade aldrig varit på nåt sånt möte förut. Jag hade knappt varit på möten alls, utan blev nästan frälst hemma. Jag kände att det var nåt speciellt med den här församlingen. Vi var några stycken som var nya den kvällen. Jag frågade om jag kunde bli döpt och det ordnade man nån kväll därefter.

När jag gick därifrån tänkte jag: Vad har jag gett mig in på? Jag hörde att folk pratade om Maranata. Men jag fortsatte i alla fall. Det är jag glad för och det är fantastiskt för jag kände att det här var vad jag hade sökt.

Tänk att Gud kan leda så! Man ber och så leder han. Det står om den rättfärdige här i versen jag läste först, och i Rom. 3:20 står det:

“Ty genom laggärningar blir ingen människa rättfärdig inför honom. Lagen kan bara ge insikt om synd.”

Om vi ska bli rättfärdiga kan vi inte bli det av oss själva, vi klarar inte av det.

Det är Jesus som har gjort det. Han har friköpt oss. Det är bara nåd att få tillhöra honom, och att vi har en evighet som väntar oss.

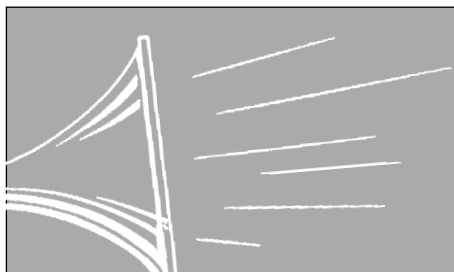
Om du inte är frälst, så skynda dig att ta emot denna frälsning som Jesus har gett oss.

Men nu är det så här att även om vi är frälsta så kan det hända att vi får gå genom tåredalen ibland. Det kan vara jobbigt även om man är frälst, att man inte alltid ser det här fantastiska.

En period i mitt liv då jag hade tre små barn åkte vi på konferens till Danmark. Jag kunde inte vara med hela tiden och det kändes inte så roligt alla gånger... Jag fick en sån nöd. Det fanns inget bönerum, men en kväll efter mötena när vi hade fikad, kände jag en sån nöd att jag måste be och böjde knä där.

Den kvällen fick jag uppleva hur Jesus kom genom väggen rakt emot mig. Jag tror inte att någon annan såg honom. Det var något jag behövde den kvällen, för jag hade blivit så nere på något sätt. Han lyfte upp mig där och hela den sommaren svävade jag som på moln. Jag fick uppleva nåt fantastiskt.

Nu säger jag inte det här för att det här ska vara nåt vi liksom ska söka efter, men ibland kan man få uppleva en sak utöver det vanliga. När man behöver det så får man det. ■



Du prenumererar väl på tidningen

MARANATA!

Sprides fritt • www.maranata.se • 08-98 56 83

Vittnesbörd från sommarkonferensen

-Vi måste upp på höjderna!

Reflexioner över Haggai bok av Tomas Eliasson

Nu kommer det en ny generation. Vi har inte upplevt allt som de gamla talar om och det som de har och hade. Vet vi vad det är vi saknar? Vet vi ens vad vi i verkligheten kan få tag i?

Genom mig, svaga kär!l, har Herren ett budskap den här kvällen för dem som vill höra. Det har legat på mig och vuxit i mig länge. Jag har upptäckt nya ord och nya meningar i boken Haggai, från första kapitlet.

Jag läser några versar här och var för att få fram just det som ska fram. Börjar från andra versen:

"Så säger HERREN Sebaot: Detta folk säger: "Tiden har inte kommit, tiden att åter bygga upp HERRENS hus."

Måtte vi inte vara bland dem som slår sig till ro och säger: Jesus kommer inte så snart, det är inte dags för mig att riktigt fullt leva ut min andes kraft. Jag pratar av egen erfarenhet och tycker inte att ni är sådana. Jag vet bara hur jag är och har varit. Det är utifrån detta Herren har talat till mig. Sen kan man läsa ifrån vers fyra, där det finns ganska mycket att hämta:

"Är det då tid för er att själva bo i panelade hus, medan detta hus ligger i ruiner?"

Medan vi bygger på vårt yttre och på våra kunskaper, så tar vi tid från det som skulle vara uppbyggnaden av Herrens tempel. Är det då tid för er att själva bo i panelade hus, medan detta hus ligger i ruiner?"

Vi är Herrens tempel. I oss vill Herren bo. Han vill inte bo i något ruckel inne i oss; han vill inte att vi ger honom något litet hörn där han kan få bo, så vi plockar fram honom då och då när det passar, utan han vill ha det största rummet – han vill ha *allt*!

Han vill ha makt över alla små rum också, han vill kunna bruka DIG!

Sen står det:

"Så säger nu HERREN Sebaot: Lägg märke till hur det går för er. Ni sår mycket

men skördar litet. Ni äter men blir inte mätta. Ni dricker men släcker inte törsten. Ni klär er men blir inte varma. Den som får inkomst har hål i börsen."

Det går hämta ut hur mycket som helst från dessa versar, men jag ska fortsätta: "Så säger HERREN Sebaot: Lägg märke till hur det går för er. Gå upp till bergen, hämta trävirke och bygg upp mitt hus, så skall jag glädja mig över det och visa min härlighet, säger HERREN."

Där ser vi; vi måste upp på höjderna, vi måste komma närmre Jesus, helt enkelt! Det står vidare:

"Ni väntade er mycket, men se, det blev litet. Och när ni förde det hem, då blåste jag bort det. Varför? säger HERREN Sebaot. Därför att mitt hus ligger i ruiner, medan ni har bråttom, var och en med sitt eget hus. Därför har himlen över er hållit tillbaka sin dagg och jorden har hållit tillbaka sin gröda. Jag har kallat på torka att komma över landet och över bergen, över säden, vinet och oljan, över det som jorden alstrar, över människor och djur och över era händers arbete."

Till mig talar det väldigt starkt att när det blir så att vi bara bygger på oss själva, då blir det som det står i elfte versen: "Jag har kallat på torka att komma över landet"

Det blir torrt om man inte vill gripa tag i allt som finns att få och ge Jesus rum. Jag läser vidare från andra kapitlets fjärde vers:

"Vilka är kvar bland er som har sett detta hus i dess forna härlighet? Hur tycker ni att det ser ut nu? Är det inte som vore det ingenting i era ögon?"

Nu kommer det en ny generation. Vi har inte upplevt allt som de gamla talar



Foto: Mikael Eliasson

om och det som de har och hade. Vet vi vad det är vi saknar? Vet vi ens vad vi i verkligheten kan få tag i?

Har vi verkligen sett detta hus i dess forna härlighet? Vi kan bara lyssna på de äldre och på olika sätt få reda på att de hade det verkligen underbart; de levde verkligen i det här, men det är inte något som var bara för dem.

Det brann en väckelse, och det var inte nån känsla som bara gick över, utan det var verkligen en kraft i deras liv. Människor som ville ta emot öppnade sig helt enkelt.

Jag läser vidare; det är inte bara en massa förmaningar, här står det från femte versen:

"Men var nu frimodig, du Serubbabel, säger HERREN, var frimodig, du översteprästs Josua, Josadaks son, var frimodiga, alla ni människor i landet, säger HERREN. Arbeta, ty jag är med er, säger HERREN Sebaot. Detta löfte gav jag er när ni drog ut ur Egypten, och min Ande är mitt ibland er. Frukta inte!"

Det går att få tag i det här gamla; "min Ande är ibland er, frukta inte!" Ingenting är som Anden! Det beror på oss om vi vill öppna oss eller stänga oss. Om vi verkligen vill komma närmre Jesus, då kan ingen hindra oss.

Det här livet går att få tag i nu, vänta inte! Säg inte att tiden inte är inne; tiden att åter bygga upp Herrens hus. Kanske går det återfå något du förlorat, kanske något du längtar efter att få mer av! ■



Foto: Paulus Eliasson

De brinnande vittnesbörden:

Vittnen kom från hela landet för att delta i konferensen. De som fick tillfälle att dela med sig något, lät inte tiden förspillas, utan förkunnade frimodigt om Herrens väldiga gärningar.

Det är en uppmuntran att se så många Maranata-vittnen med en inriktning: I mitt liv ska elden inte slockna!

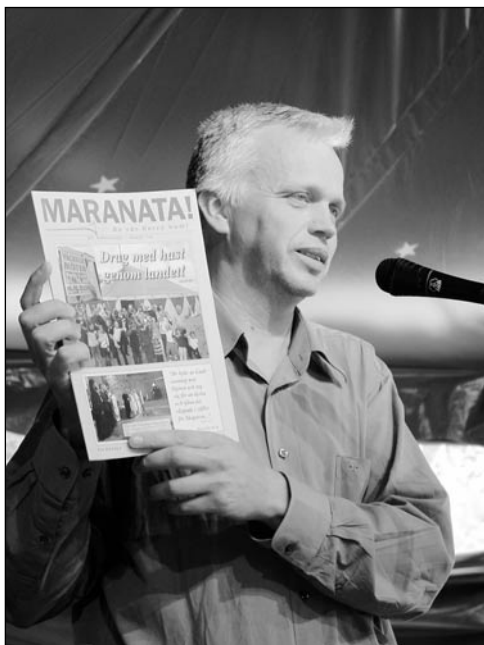


Foto: Mikael Eliasson

Den angelägna förkunnelsen:

På bilden ses Berno Vidén förkunna om kristenhetens identitetskris.

I veckan var budskapet som gick ut glasklart och koncentrerat. Det handlar om att markera distans till allt som förnekar Herren, och som vill lägga band på väckelsens glöd.

Som Arne Imsen proklamerade i MidnattsRopet för många år sedan: Där bidragen och ekumeniken går in, där behövs inte längre någon eld.

Samtidigt handlar det om att ta ett steg närmare Kristus, till honom som fortfarande är utanför lägret, och kallar människor till sig.



Foto: Mikael Eliasson

De nyfrälsta:

- Jag är ingen predikant. Jag är bara nyfödd.

Sachas (bilden) vittnesbörd framkallade jubel i tältet. Det är underbart att se de nyfrälsta syskonen, som ger sitt friska vittnesbörd, och som växer till i Herren.

Det ger dessutom ett klarare perspektiv på det vi gör; än idag frälser Jesus syndare, och han kallar oss till kamp för själars räddning. Om det går via Litauiska fängelser som för Sasha, eller genom andra omständigheter, så är det bevisad kraft i "mun-till-mun-metoden".

Nio dag

Paulus Eliasson rapporterar från Maranatafolkets sommarkonferens 2003

Första gången Maranataförsamlingen arrangerade sommarkonferens var 1968, på Malmahed i Malmköping. Det har gått 36 år sedan dess – och en del av årets konferensdeltagare har varit med på nästan alla, medan andra var med för första gången. Men som en nyfrälst broder sa:

- När jag också varit på 36 sommarkonferenser, ska jag ändå minnas min första.

Jag tog en titt i gamla nummer av tidningen Midnattsropet, och läste ett konferenseko från den första sommarkonferensen. Det var **Folke Jacobsson**, maranatapredikant och evangelist fram till sin hemfärd år 2000, som gav sin kommentar:

- Det har varit precis som att komma in i en oas där man får vila och hämta ny kraft och ny näring.

Då förstod jag att kanske inte så mycket har förändrats, trots allt... Det är en välsignelse att under en veckas tid få bli en sann "sektarist" – avskärmad från radio, tidningar och allt " normalt" liv, och få gå in i koncentration kring förkunnelsen från Guds ord. Det är ingen förlust, det är tvärt om en stor vinst.

Det är mycket som ska skötas på en sommarkonferens. Mat lagas, sovplatser ställs i ordning, tältet ställs upp och möbleras, planering och överläggningar kring alla scheman. Jag såg de milt plågade ansiktena hos några av församlingens syskon när en besökare utropade: *"Tänk om man kunde ha en sån här konferens året om!"*. Men visst är också det en välsignelse; för det är en vila i Guds verk.

Och den absolut viktigaste kampen och förberedelsen ligger naturligtvis i bönen. Utan den personliga uppoffringen i bön och praktiskt arbete, skulle en så liten grupp aldrig kunna ha en sådan här konferens – där dessutom inga avgifter tas upp.

Under veckan fick vi många besök av vänner från olika platser. Speciellt glada

gar i Herrens gårdar

var vi naturligtvis över våra långväga gäster från Ryssland, Rumänien, Frankrike och Tanzania.

Bröderna **Victor Fedulov**, hans son med samma namn, och **Vladimir Bychkov** berättade om situationen i Ryssland, där församlingen inte får hyra lokaler, utan som under Sovjet-tiden måste samlas i hemmen eller ute i skogen.

I centrum var som sagt förkunnelsen. Det handlade om temat: *"Elden får inte slockna!"* - och bröderna förkunnade frimodigt om vikten av att det är den sanna elden som får tända oss, inte någon främmande eld, som vi själva skapat. Det var verkligen uppfodrande för deltagarna att lyssna till utmaningen, bl.a. då **Robin Widén** predikade utifrån texten: *"Vi hör inte till dem som drar sig undan, sig själva till fördärv. Vi hör till dem som tro och så vinna våra själar."*

Uppmuntran, förmaning och varning går hand i hand. **Berno Vidén**, **Hans Lindelöw** och **Mikael Eliasson** berättade under olika temamöten om ut-

vecklingen i kristenheten, och drog upp aktuella ting ur ett till synes bottenlöst träsk av avfall, förvillelse och förvirring. Det blir mer och mer tydligt att för den som vill gå Guds väg, finns inget annat val än utanförskap.

Så låg också förkunnelsen till grund för befrielsen i väckelsemötena. Ofrälsta människor drogs till kvällsmötena, och de klara appellerna från bland andra **Gunno Anderson** och **Gösta Karlson** drog människor till "bönevrån", där förkrosselse och tacksägelse steg upp till himmelen.

För många var det kanske ett regn över en förtorkad jord - men jag hoppas att vi ska kunna komma in i en sådan församlingsgemenskap att jorden aldrig torkar, utan vi har rötter ner till vattnet, så att vi bär frukt i rätt tid, och kan vara välsignade av Herren i en mörk och dyster tid.

Vi tackar Gud för veckan som varit. Om Herren dröjer och vi får nåd att verka ett år till, så hoppas vi få ställa upp tältet för en 37:e sommarkonferens. ■



Då det begav sig 1968... Arne Imsen annonserar med en "affisch-bil".



Foto: Mikael Eliasson

Det nya tältet:

Genom ett Guds under har vi fått ett nytt mötes-tält, som vi redan rest upp för möten i en Stockholmsförort och utanför Jönköping.

Strax efter denna tidnings distribution kommer tältet resas också i Uppsala (se sid. 30)

Det var nästan fullsatt i tältet varje kväll, och många ofrälsta kom för att lyssna till sång och vittnesbörd.



Foto: Mikael Eliasson

Sången, bönen och tacksägelsen:

Väckelsesången ljuder i tältet. Inte som nostalgi, men ett lov till Herren ifrån tända hjärtan.

Varje kväll var det många som sökte sig fram till förbön, framför allt unga och även en del ofrälsta. Någon kväll var det ett sorl - andra kvällar som ett mäktigt brus. Herren har uppenbarat sig både i stormen och i den stilla susningen. Allt för att möta sitt folk till uppbrott och uttåg.

Vittnesbörd från sommarkonferensen

I GAPET TILL LANDETS FÖRSVAR

Vittnesbörd av
Marianne Mårtensson



Foto: Mikael Eliasson

Jag är så tacksam för den här veckan. I höst är det två år sedan jag vände tillbaka till Jesus. I mellantiden kan jag säga det är så gott som 30 år som jag varit borta ifrån Jesus. Varit borta från hans ord och förkunnelse. Jag har gått helt på mina egna vägar och tillfredsställt mina intressen, levtt ett egoistiskt liv alltså. I september för två år sedan kom min yngsta dotter med kassetter i sin hand. Det var Daniel Viklund som predikat på tältmöten. Hon sa:

-Mamma, ta de här kassetterna, lyssna på dem helt ensam! Det gjorde jag. Han talade om elden. Och jag började ropa till Jesus efter elden. Det står ju på banderollen vi har här också: Elden får inte slockna. Jag bor ensam och började gå runt i lägenheten och be. Jag lade på offeraltaret det jag upplevde att jag måste be Herren ta bort och förbränna. Det väcktes en längtan inom mig. Jag har ju varit borta i trettio år från all församlingssamfund, och i mars gick jag med i en församling. Jag har nu i ett år varit med där och fått känna och uppleva vad det vill säga att få ett helt annorlunda liv. Att börja varje dag med bön och bibelläsning - det är så fantastiskt att få bedja.

Det rörde mig så starkt att jag missat så många år. Under trettio år har jag inte stått i gapet - eftersom jag varit en kristen innan och varit med i elden, så minns jag hur det var.

Jag hade en arbetskamrat som för några år sedan var på väg från Tyskland genom Danmark hem från semestern med familjen. På natten åkte

dom uppför rampen och skulle in på färjan. Min arbetskamrat körde uppför rampen och tippade rakt ner i vattnet, bilen och allt. Han, hustru och 14-årig son omkom där. Jag har sedan tänkt på det. När vi inte står i gapet för Gud, till landets försvar; hur många har vi inte missat? Hur många har inte jag missat att bedja för, under alla år jag levat mitt eget liv?

- Gå nu till Jesus, bli verkligt fri, vad du behöver, det vill han ge. Allt det du gör som du icke må, försvinner när han sätter kraften på.

Jag brukar sjunga den där norska kören och säga till Jesus: Sätt på kranarna för fullt, nu behöver jag mycket kraft! Och han gör det! Han leder oss på rätta vägar för sitt namns skull!

Jag ska läsa ett ord och tala om varför. Då får ni se hur annorlunda liv det blir på många sätt. När jag fyllde år i januari så bad jag till Gud om ett ord, ett bröd att ge när jag skulle hålla tal för de vänner som kom och uppvaktade mig. Och så hittade jag det:

- Ja mina bröder, jag håller icke före att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgätor det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig.

- Och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus. (Fil 3:13-14)

Det var något annat än mina hemmagjorda tal! Så underbart och annorlunda livet blir när vi går med Jesus! ■

Text: Mikael Eliasson

Den numera välbekante och "världskände helandeevangelisten" Benny Hinn från Kalifornien, USA, har åter besökt Sverige. Det var vid Livets Ords Europakonferens i Uppsala som han gjorde en blixervisit för att delta i sista mötet. Även denna gång fick vi smakprov på hela Benny Hinns repertoar; med allt från massfallande, till mycket tvivelaktiga profetior.

Tidningen Maranata! som var på plats, kunde med knapp nöd ta sig in på mötet. Flera tusen hade då köat i timmar för att om möjligt få en av de attraktiva sittplatserna inne i kyrkan. Resten fick hålla till godo med storbildsskärmar i det intilliggande tältet.

Efter en timme med lovsång, annonseringar och offer var det dags för kvällens huvudperson, Benny Hinn. Han börjar på amerikanskt vis med sin kärleksförklaring: "Jag älskar Sverige och jag vill att ni alla ska veta; jag älskar Ulf Ekman, han är en mycket kär vän till mig."

Inte helt osökt var det snart dags för kvällens andra kollekt. Det skulle nu tas upp ett speciellt offer till Benny Hinns kommande kampanjer i Indien, Filippinerna och Nigeria. Hinn utlovade minst sagt stora ting i dessa "korståg":

"Det har sagts mig att jag inte kommer att ha mindre än två eller tre miljoner människor på varje möte." Vidare sa han att "den indiska regeringen har erbjudit mig en speciell status om jag kommer till Indien". Exakt vad detta innebar fick vi aldrig veta. Känt är dock de stora problem de kristna mött tidigare från just den indiska regeringen. Men nu vankas tydligen nya tider enligt Benny Hinn: "Nu blir inte människor frälsta i tusentals längre, utan i millontals".

Många i publiken visade sig vara trogna tittare på Benny Hinns dagliga TV-program *This is your day* (Det här är din dag). Detta fick Hinn att, på stående fot, lova att hålla en kampanj i Sverige redan nästa år eller året därefter. "Jag visste inte att det var så många som kunde se mina TV-program i Sverige. Jag måste komma tillbaka!"

Hinn började sedan sin predikan med en riktig salva som säkert fick flera än oss att höja på ögonbrynen: "Jag blir chockad när jag ser predikanter, även

Benny Hinn lovar återkomma



Foto: Mikael Eliasson

på kristen TV, som talar om sådant som inte för själarna till korset; *pengar och framgång*. Budskapet om korset nämns inte längre! Ingen talar om blodet och om den kraft som reste upp Jesus från det döda; den helige Andes kraft!" Vackra ord från en evangelist med en månadslön på över en halv miljon kronor.

Sedan byggde han upp sin framställan omkring det som alltid är hans återkommande tema: *Den Helige Ande*. Från besvikelsen i den gamla döda församlingen hemma i Toronto, Kanada, gick berättelsen via det första mötet med Kathryn Kuhlman i början av 70-talet. Detta kom att förändra hela hans tjänst vilket kom till synligt uttryck i hans nya församling i norra Kanada där det började ske under.

Det är dock anmärkningsvärt att den Katolska Kyrkan tycks ha funnits med i bilden ända sedan dess. Han nämner i förbifarten att han fick stöd av den Katolska Kyrkan vid den tiden, samt att vid tillfället för det första undret i Hinns

församling satt det sju katolska präster och två pingstpastorer på plattformen.

Om det nu var någon som funderade på vad det blev av predikandet så kom svaret snart från Benny Hinn:

"Jag predikar inte! Jag väntar på de rätta vindarna, de rätta strömmarna från anden. Kathryn Kuhlman väntade på samma sätt på vindarna. Ibland får jag vänta i flera timmar..."

Flera timmars väntan blev det också denna kväll innan det alla väntat på bröt loss. Efter ett långt mässande om andens vindar, ropar Hinn till slut: "Här kommer den, här kommer den!", syftande på Anden. Nu fick alla sin beskärda del av det vi sett i olika varianter sedan tidigt 1970-tal; skaror som faller som dominobrickor; pastorer, ungdomar, invandrare osv. uppradade i långa köer.

I den senare gruppen uppmärksammades speciellt en iransk grupp som fick med sig ett "profetiskt" löfte hem från Benny Hinn. Han menade att likt fursten över Afghanistan och Irak nu

har fallit skall samma sak också snart ske i Iran:

"Den nuvarande regimen i Iran kommer att falla inom 24 månader! Den kommer att kollapsa! Samma sak som skett i Afghanistan och Irak ska ske i Iran, Syrien, Jordanien, Libanon, Egypten och Saudiarabien".

Den mångtusenhövdade skaran i Uppsala, med Ulf Ekman och Robert Ekh i spetsen, visste knappt till sig av begeistring inför detta tilltal. Det verkade ligga helt i linje med församlingens förkunnelse i övrigt. Helt klart ligger det i alla fall i linje med både USA:s och den Katolska Kyrkans intentioner. Deras s.k. "korståg" är kända sedan länge. Men hur känd är den "världskände" helandeevangelistens verksamhet inom svensk kristenhet?

Benny Hinn lovar att återkomma till Sverige inom ett par år – tidningen Maranata! finner det angeläget att återkomma till Benny Hinn och liknande företeelser redan i nästa nummer. ■

Profetisk klarhet

"Vi måste få hjälp, vi måste få informationer så vi kan se vad saker och ting till syvende och sist representerar" Under sommarkonferensen 2003 gav Hans Lindelöw en utblick över vågrörelser

ser i dagens kristenhet.

Frågan är: Var ska Maranatafolket stå? Vilket budskap och existensberättigande har vi? Ska vi ta kyrkoledarna eller profeterna till förebild?



Utblick av Hans Lindelöw

Jag har fyllt 50 år, och sannolikheten talar för att jag befinner mig närmare slutet än början med mitt liv. Många gör det med mig. Hela världen befinner sig närmare slutet än början. Men det är inte många som vet något om detta slut. Därför är det mycket allvarligt och nödvändigt att studera profeterna i denna tid.

Jag har någon tid särskilt ägnat mig åt tre av profeterna. Var och en är väldigt originell, men de talar emellanåt med en mun om kommande tider och händelser. Såvitt jag förstår, talar de om slutet. Är inte det profetens uppgift? Att tala, att avslöja hur saker och ting till syvende och sist kommer att se ut. Så fattar jag profeten, och jag styrks i den uppfattningen då jag läser vad Jesaja, Jeremia och Hesekiel talar. Årtusenden, århundraden, men också årtionden innan saker och ting gick i fullbordad talade de. Insprängt i deras budskap finns sådant som ligger långt fram i tiden och sådant som ligger närmare. Men de är väldigt överens om en sak: slutet blir stort. Så vitt jag kan förstå, är de helt överens med Nya Testamentets författare.

Vad säger exempelvis Judas i sitt brev, när han talar om de änglar som icke behöll sin furstehöghet (v 6), utan övergav sin boning? De har av Herren, med eviga bojor blivit förvarade i mörker till den stora dagens dom. Det här är en sida av

slutet, av slutets storhet, som har sitt fokus i Jesu tillkommelse.

När Jesus talar om slutet, säger han bland annat så här i Lukas 21:

"Jerusalem kommer att trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade.

Tecken skall visa sig i solen, i månen och i stjärnorna, och på jorden skall folken gripas av ångest och stå rädlösa vid havets och bränningarnas dån. Människor skall ge upp andan av skräck, i väntan på det som skall komma över världen. Ty himlens krafter skall skakas. Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt

"Vad är det för vågrörelser Jesus talar om? Och vad är det egentligen som utlöser dessa vågrörelser?"

och härlighet. Men när detta börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlösning."

Han gav dem också en liknelse: "Se på fikonsträdet och alla andra träd. Så snart ni ser att de knoppas, förstår ni av er själva att sommaren redan är nära. När ni ser att detta händer, vet ni på samma sätt att Guds rike är nära. Amen säger jag er: Detta släkte skall inte förgå, förrän allt detta sker. Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall aldrig förgå.

Men akta er för att berusa er och dricka

er fulla och låta era hjärtan tyngas av det dagliga livets omsorger, så att den dagen plötsligt kommer över er som en snara. Ty den skall komma över alla som bor på jorden. Vaka alltid och be om kraft att kunna undfly allt det som skall komma och kunna bestå inför Människosonen."

Jesus talar också om saker och ting; storheter som kommer att avslöjas i den yttersta tiden, men som under historiens lopp, den tid då profeterna levde, den tid som Jesu Kristi församling har existerat, kanske inte alltid har synts i sin fulla omfattning, utan har liksom legat i sin linda.

Av den anledningen är också det profetiska ämbetet så betydelsefullt och nödvändigt i församlingen. Också i församlingen, i nådens tid, i församlingens tidsålder, måste vi faktiskt få klarhet. Vi måste få hjälp, vi måste få informationer så vi kan se vad saker och ting till syvende och sist representerar. Fastän det kanske för närvarande ser väldigt bra och positivt ut, verkar angenämt och presenteras som något helt igenom gott och ändamålsenligt.

Vad är det för vågrörelser Jesus talar om? Och vad är det egentligen som utlöser dessa vågrörelser? Vi talar om kristenheten och vad som sker på kristenhetens territorium. Hur uppträder kristenhetens ledare i denna tid? Vi ska lyfta fram ett eller annat exempel.

Vi avser inte att peka ut människor, inte bara rikta kritiken utåt mot företeelser omkring oss. Det kommer Guds Ande aldrig att tillåta. Det står skrivet att Guds Ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd. Vi kan inte bära fram detta ord på allvar utan att dess verkan inåt i våra egna hjärtan kanske är ännu mera kraftfull än utåt. Vi måste be Herren om hjälp att fatta de verkliga måtten i det budskap som han

"Uppträder kristenhetens ledare med fasthet och konsekvens, står de på en fast grund?"

har överlämnat åt oss.

Jesus talar om vågrörelser. Vi kan ta några exempel från det som skett senaste året i Sverige. Jag tycker att det verkar vara vågrörelser som håller på att utlösas – eller uppträder kristenhetens ledare med fasthet och konsekvens, står de på en fast grund?

Varje sommar har vi haft en speciell sammandragning i Sverige, i Stockholm. Sodom, hette det en gång. Här i Sverige heter det Stockholm. Sodom och Gomorra, hette det. Här i Sverige har vi Stockholm och Göteborg. Eller ska vi säga "Sodoholm" och "Götebogomorraborg"...

Förra sommaren utdelade ett statsråd rallarsvingar mot dem hon kallade homofober. Och i svepande ordalag anklagade hon då kristna för att diskriminera homosexuella.

Då trädde en ledare för Sveriges pingstväänner, föreståndaren för Fildelfiaförsamlingen i Stockholm, **Sten-Gunnar Hedin** fram tillsammans med en ledare för Missionsförbundet, **Krister Andersson**, deras missionssekreterare. De trädde tillsammans upp och uppmanade regeringen, alltså statsministern, att ta itu med sitt statsråd **Mona Salin** med anledning av hennes angrepp på kristna. När han gjorde det, utlöste det en serie av händelser. Det här var strax innan valet förra året. Mona Salin presades av opinionsbildare att tala om vad hon haft i tankarna då hon angrep kristna generellt. Då kom det fram att hon menat Citykyrkan och Maranata. Enligt henne hade någon av dem eller båda gjort sig skyldig till övertramp. Hon preciserade det: de hade annonserat bönemöten un-

der gay-veckorna – eller, som det förr hette, Homosexuella frigörelseveckan. Då skulle Maranataförsamlingen eller Citykyrkan ha annonserat bönemöten och uppmanat kristna att be till Gud att det skulle regna och åska. Vår församling har aldrig gjort något sådant. Vi har aldrig satt in sådana annonser. När hon ytterligare pressades, var hon tvungen att ta tillbaka: Citykyrkan var i varje fall inte skyldig. Men anklagelsen blev liksom hängande i luften.

Var stod egentligen Maranata? Våra möjligheter att försvara oss är ju faktiskt begränsade till tidningen Maranata, Radio Maranata och hemsidan. **Berno Vidén** skrev ett pressmeddelande. Jag tror inte det publicerades någon annanstans än på vår egen hemsida. Men Sten-Gunnar Hedin och Krister Andersson trädde fram till de kristnas försvar. Sedan kom valet, så kom hösten. Jag kan

"Vad ska vi göra som vanliga kristna och Maranataförsamling? Var hör vi hemma någonstans?"

inte gå in på alla händelser.

I januari framträdde Sten-Gunnar Hedin tillsammans med en katolsk biskop, **Anders Arborelius** med ett så kallat Jesusmanifest, där man på grund av att man har gemensamma erfarenheter av den karismatiska rörelsen har enats. Nu ville man verkligen ta ställning. Det gjorde man inte minst på grund av att Svenska Kyrkans ärkebiskop, **K G Hammar**, gått ut med en luddig förkunnelse; särskilt när det gäller Jesus. Sten-Gunnar Hedin och Anders Arborelius skrev ett manifest, där man särskilt ringade in frågorna om jungfrufödseln, om att Jesus är Guds son och om att Jesus kroppsligen uppstått ifrån de döda. Bland annat dessa tre frågor ville man understryka: det här tror vi, det här säger Bibeln, det här står i de fornkyrkliga bekännelseskriterierna.

Man angrep inte K G Hammar uttryckligen, men i en intervju som gjordes av Svenska Dagbladet uttalade manifestets utformare att det var på grund av K G Hammars svävande teologi som man gjort detta uttalande.

Hur ser det här egentligen ut? Man tar ställning för Skriften i allvarliga frågor. Det gäller samlivet mellan människor – förra sommaren – och så själva Jesus-

bilden – i januari. Men det var helt olika personer. Först pingstpastorn och missionsförbundaren, sedan pingstpastorn och katolske biskopen. Det här Jesusmanifestet utlöste en oerhörd debatt. Man kunde läsa massor av insändare i den helt profana dagspressen. Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet, kvällstidningarna. Det gav genljöd i många tidningar i hela Sverige, naturligtvis också i den religiösa pressen.

Efter ytterligare några månader så har vi kommit in i det så kallade Birgitta-året. Vi firar den heliga **Birgittas** 700-årsdag i år. Hon föddes i juni månad 1303. Detta var naturligtvis en stor tilldragelse. Då stod alla dessa på rad tillsammans med påvens särskilda sändebud, Valtar Kasper. Där står alltså K G Hammar, pingstpastor Sten-Gunnar Hedin, missionsförbundaren Krister Andersson. Vidare katolske biskopen Anders Arborelius och ytterligare ett par pampigt klädda prelater ifrån den ortodoxa kyrkan står på rad inför Birgittas benknotor.

Får jag fråga: är detta ett uppträdande som talar om att man stadigt står fast och på ett konsekvent sätt försvarar Kristi evangelium? Eller är det inte i själva verket upprinnelser till vågrörelser, vars yttersta konsekvens vi ännu inte har sett. Hur kommer det att bli?

Vad ska vi göra som vanliga kristna och Maranataförsamling? Var hör vi hemma någonstans? Ska vi ta profeterna till vår förebild i att uthärda lidanden och visa ståndaktighet? Jag kan inte tänka mig att vi ska stå på led med de nyss uppräknade prelater och predikanterna. Vi har inte gjort det heller. Tidningen Maranata vitt-

"Är det utan vidare man säger detta Egypten - man hör liksom hur det ekar någonstans. Egy... - EU!"

nar, radioprogrammen och våra möten och det som kommit fram under sommarkonferensen vittnar om vår syn och vår uppfattning – vem som nu bryr sig om det...

I Jesajas 20:e kapitel läser vi en profetia om Egypten:

"I det år då Tartan, utsänd av Assyriens kung Sargon, kom till Asdod och belägrade och intog det, på den tiden talade HERREN genom Jesaja, Amos son. Han sade: "Stå upp, lös säcktygskläderna från dina höfter

och tag av skorna från dina fötter." Han gjorde så och gick naken och barfota. Sedan sade HERREN: "Liksom min tjänare Jesaja har gått naken och barfota, och nu i tre år varit ett tecken och förebud angående Egypten och Nubien, så skall kungen i Assyrien låta fångarna från Egypten och de bortförda från Nubien, både unga och gamla, föras bort nakna och barfota, med blottad bak, till skam för Egypten. Då skall de bli förfärad och skämmas över Nubien som var deras hopp och över Egypten som var deras ära. På den dagen skall de som bor i detta kustland säga: Se, så gick det med dem som var vårt hopp, dem som vi flydde till för att få hjälp och bli räddade

"Han fick vittna om det fåfänga i att söka skydd någon annanstans, när Herren har sagt att han är sol och sköld..."

undan kungen i Assyrien. Hur skall då vi komma undan?"

Är det utan vidare man säger detta Egypten – man hör liksom hur det ekar någonstans Egy – EU...!

Får vi inte klart för oss då vi läser detta enda kapitel att vår uppgift har varit under alla tider att gå nakna och barfota. Vad betyder det? Inte söka skydd någonstans. Inte gå in i någonting. Gå nakna och barfota. Och Herren till och med sade till profeten: dra av dig också det du har! Och vad var det? Säcktygskläderna! Det är inte mycket att gå klädd i. Ändå sa Gud åt honom: Upplös säck-

tygsklädnaden från dina länder. Drag dina skor av dina fötter. Profeten gjorde så; han gick naken och bar. Oskyddad! Varför? Han fick vittna om det fåfänga i att söka skydd någon annanstans, när Herren har sagt att han är sol och sköld. Att han ger nåd och ära. Det här kan vi fundera på en hel del.

Vi har haft många bibelskolor. Jag har tänkt på det **Arne Imsen** undervisade under 80-talet. Han talade om föreningsväsendet, som egentligen inte har i Jesu församling att göra. Som absolut inte får ta över. Är det detta den säcktygsklädnad vi måste dra av oss för att fullborda vårt lopp?

Ja, vad vi än måste göra – låt oss se till att vi får viljan att göra det! Det är värt att göra det! Att på ett helhjärtat och konsekvent sätt vittna till den Rättfärdiges förmån.

Jesaja talar om honom; han, den rättfärdige, min tjänare. Jeremia talar om honom: dagar skall komma, då jag skall låta en rättfärdig telning uppstå åt David. Hesekiel talar om honom. Han som föddes i Tarsus i Silicien, men växte upp i Jerusalem, uppfostrad vid Gamaliels fötter efter fädernas lag i all dess stränghet talar också om honom. Den enkle brodern på Damaskusvägen, Ananias, lade sina händer på honom och bad till Gud för honom: Saul, min broder, våra faders Gud har uppenbarat sig. Du skall komma att se den rättfärdige och höra ord från hans mun.

Då var det tid att dra av sig säcktygsklädnaden eller vad än han tidigare varit klädd i. Det var tid att dra av sig det för

att bli ett Jesu vittne, som vittnar om klippan. Klippan, ära vare Gud, som står emot alla vågrörelser i ändens tid och till vilken löftet om frälsning är knutet.

Jesaja talade om denna klippa i Jes. 28:16:

"Se, jag har lagt en grundsten i Sion, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval. Den som tror på den behöver inte fly."

Kan vi bygga upp en gemenskap som leder oss dit, då lär vi inte kunna erbjuda något som är stort och mäktigt i världens ögon. Gå nakna och barfota, oskyddade, som profeten Jesaja gjorde. Det går inte söka sin tillflykt i den ena storheten eller den andra. EU i den politiska världen eller den romersk-katolska kyrkan i den ekumeniska rörelsen är fåfängt, fåfängt, fåfängt, när Gud har utlovat sitt beskydd åt dem som hör honom till, dem som hör hans röst. Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna:

"Se, jag har lagt en grundsten i Sion, en beprövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval. Den som tror på den behöver inte fly." ■

Denna förkunnelse spelades in Lörd 19/7 2003 kl. 15.00 under Maranatafolkets sommarkonferensen.

Detta och flera andra möten finns att beställa på sid. 31.

I vilken garderob lever statsrådet?



Mona Sahlin i pridetaget 2003.

Under Pride-veckan i Stockholm, hade den skara som samlats för att stolt demonstrera sin livsstil, föga behov av att under någon annonserad aktivitet behandla frågan om den katastrofala spridningen av HIV och AIDS i världen.

Vid ett tillfälle annonserades dock smittskyddsdebatt, där man förde fram den samlade homo-lobbyns kritik mot att regeringen lagt fram förslag att skärpa smittskyddslagen. Deras förslag är att AIDS helt enkelt lyfts ur smittskyddslagen, eftersom AIDS numera inte behöver räknas som någon livshotande sjukdom, pga de effektiva bromsmedicinerna....

Homosexuella Socialdemokrater hade utverkat statsrådet Mona Sahlins stöd, med en uttalad åsikt, som de publicerat på sin hemsida:

-Hiv är förvisso inte samma dödliga sjukdom som den var för tio år sedan, och jag kan också förstå den oro som många hivsmittade känner för att bli utpekad som presumtiva brottslingar. Det är svårt när man bär på hivviruset och lever med någon man älskar. Jag tycker vi i regeringen skall lyssna till kritiken. Och så får vi se vad vi kommer fram till så småningom!

Så långt Mona Sahlin. Man kan undra i vilken garderob hon lever? ■

S.F.

HOMO- LOBBYN

*- Konspiration eller kamp
för mänskliga rättigheter?*

HANS LINDELÖW
**En spontan reflexion
efter paneldebatt**



Paneldebatt i medborgarhuset, där bland andra statsrådet
Mona Sahlin medverkade.

Stockholm Pride 2003.

Under ordnade, visserligen feminis-
tiska, och av den svenska lagen särskilt
skyddade former samlades företrädare
för Regeringen, RFSL, Amnesty, Kyrkan
m.fl för att samtala om frågan:

- Är homo-lobbyn en konspiration,
eller en kamp för mänskliga rättighe-
ter? Runtomkring ute på väggarna, i
korridoren utanför samlingslokalen i
Medborgarhuset på Söder, hade homo-
sexuella och lesbiska konstnärer hängt
sina verk.

Mentor i panelen var Regeringens fö-
reträdare, stadsrådet Mona Sahlin, och
först ut att ge sin syn på den aktuella
frågeställningen var RFSL:s ordförande
Sören Andersson.

-Homo-lobbyn är naturligtvis ingen kon-
spiration, men "små människor har behov
av att söka mystiska lösningar..."

Påven, Siewert Öholm och Alf Svens-
son, torde kunna räkna sig till de "små
människorna", enligt vad som sedan
framkom genom den homosexuelle
aktivisten Fredrik Anderssons och prä-
sten i Svenska Kyrkan, Lars Gårdfeldts
föredrag.

Några i publiken närvarande Marana-
taanhängare, som under många år spridit
framlidne förkunnaren och opinionsbil-
daren Arne Imsens pamflett mot "ho-
mosex-maffian", får väl känna sig ännu
mindre - men kan inte ändå känna någon
övertygelse att det skulle vara fel att fort-
sätta sprida Imsens skrift, som genom
allvarliga förutsägelser och varningar bär
vittnesbörd om en stor Kristus.

Enligt Amnestys företrädare fattades
ett beslut att anta homosexuella som
samvetsfångar år 1991.

"Sexualiteten fick ett samvete år

1991", kommenterade Mona Sahlin.

Prästen i Svenska Kyrkan, Lars Gård-
feldt, nämnde om historiska exempel
på angrepp på homosexualiteten i den
Katolska Kyrkans historia - dock utan
att nämna om Bibelns tydliga avvisande -
och menade att det av Vatikanen nyligen
antagna dokumentet mot homosexuellt
partnerskap låg i linje med dessa ex-
empel.

En kvinnlig forskare och den nyligen
tillsatta, kvinnliga, länspolismästaren i
Stockholm hade också synpunkter på
frågan.

Som sagt, Maranatas folk kan inte
finna någon orsak att upphöra erbjuda
skriften "Låt dig icke skrämmas av
homosex-maffian", som först gavs ut
1982.

I samband med "Pride-vec-
kans" avslutning, kommer vi att
stå utanför Storkyrkan med den.
Storkyrkan, den Svenska Kyrkan, med
sin särställning i svensk kristenhet - hur
väl passar inte profeten Nahums ord om
en främmande stad:

"Hör, piskor smälla! Hör, vagnshjul
dåna!"

- Vad är det för piskor? Det är de piskor
som hör till vanligt umgänge i ett lesbiskt
kollektiv.

- Vad är det för vagnshjul? Det är lus-
tarnas vagnshjul, som för övrigt åskåd-
ligt framställdes av Pride-veckans egna
konstnärer i Medborgarhuset.

"Allt detta för den myckna otukt hon
bedrev, hon, den fagra och trollkunniga
skökan, som prisgav folkslag genom sin
otukt och folkslag genom sina troll-
domskonster." (Nahum 3:2-4)

DU FAGRA OCH TROLLKUNNIGA

SKÖKA, du Storkyrka, och allt vad du
representerar! Du har prisgivit folkslag
och folkstammar! Det hörs nu också
klagomål just från kristna i Afrika, La-
tinamerika och Asien på hur kyrkorna
i Europa och Skandinavien missbrukar
sin ställning.

De fattiga drabbas först, och värst, av
otukten!

Homollobbyn är en konspiration, en
konspiration mot Den Smorde, mot
Kristus! Men det finns ett starkare
rådslut, det är den profetiska samman-
svärningen med Kristus Jesus - mot en
fallen värld.

Jesaja, Jeremia och Hesekiel från
Gamla Testamentet - redan de är värdiga
företrädare för den sammansvärningen,
när de avslöjar upprinnelsen till de apo-
kalyptiska storheter, som sedermera
Aposteln Johannes på Patmos beskri-
ver: Vildjuret, den falske profeten och
Skökan.

Men Jesaja skriver:

På den dagen skall HERREN straffa höj-
dens här uppe i höjden och jordens kungar
nere på jorden. De skall samlas ihop som
fångar i fånggropen, de skall stängas inne
i fängelse. Efter lång tid når straffet dem.
Då skall månen blygas och solen skämmas,
ty HERREN Sebaot skall då vara konung
på Sions berg och i Jerusalem och inför
sina äldste, i härlighet. (Jes. 24:21-23)

Mitt i slutstriden befinner sig det oö-
vervinneliga Lammet! (Uppb. 17:14)

Jesaja skriver också:

- Kom, låt oss gå till rätta med varandra,
säger HERREN. Om era synder än är
blodröda, skall de bli snövita, om de än är
röda som scharlakan, skall de bli vita som
ull. (Jes. 1: 18) ■

Stockholm, du stora och

Stina Fridolfsson kommenterar Stockholm Pride 2003



Foto: Beno Vidén

Hans Lindelöw, iförd säcktyg (Se bl.a. Jer 4:8) förs bryskt bort av ordningsmakten. Protesten fick inte utföras vid Storkyrkan, utan med handgriplighet förde polisen ner Maranata-gruppen till Stortorget.

Stockholm Pride presenterades i ett mycket påkostat programhäfte, på 64 färggranna sidor. Under parollen "förklara krig mot garderoberna!" försäkrade festivalens ordförande övermodigt att sämre tider väntar för "alla som lever på att sälja garderober". (I klartext menas då alla som inte hurrar för avvikande sexuell läggning.) I programmet finns en hel del annonser från dem som sponsrar. GB-glass har fyndigt förtydligat med "gay-bi glass", LO betyder att ingen behöver känna sig ensam med facket på sin sida, flygbolaget KLM stöttar under sloganen "a gayer neighbourhood!" och SAS gav specialrabatter för dem som flög från andra delar av landet till Stockholm under Pride-veckan. Även tidningen Expressen är uppräknad bland samarbetspartners som föreningen Stockholm

Pride tackar för att de "gjort festivalen möjlig."

I presentationen av veckans aktiviteter, fanns politikerträff, panelsamtal, film, utflykter och work-shops, där det främst gällde att utveckla sin förmåga att njuta och profilera sin livsstil.

Höjdpunkten på veckan var naturligtvis paraden. Stockholms finansborgarråd **Annika Billström** uttalade å Stockholms vägnar sitt fulla stöd:

"Som finansborgarråd i Stockholm vill jag skicka en hälsning med mitt fulla stöd till Stockholm Pride. För mig är festivalen ett viktigt inslag i min politiska strävan att forma ett Stockholm för alla. Ett Stockholm där vi inte sorterar människor efter ursprung, ekonomisk eller social ställning, eller för den delen sexuell läggning. Därför är Pridefestivalen en festival för hela Stockholm och för alla

stockholmare. ...spännande attraktioner, artister och en oslagbar parad sätter färg och fart på vårt underbara Sommarstockholm."

Flaggan i regnbågens färger, som de homosexuella gjort till sin speciella symbol, vajade fräckt från många offentliga platser. Stockholms stad var ockuperad!



Foto: Mikael Eliasson

Domprost Lennart Koskinen menade att protesterna mot "Kärlekens mässa" var hädelse.

Som skriven i Stockholm, känner jag mig klibbig och utnyttjad för värden jag absolut inte står för. Jag tänker på ett bibelord:

"Ve, ve, du stora stad, Babylon, du mäktiga stad! På en enda timme kom domen över dig." (Upp. 18:10)

Snart kommer också Stockholms ödestimma. Ve dem som drabbas av en plötslig dom över ett förfelat liv.

Paraden tongavs av nakna, målade, glitterprydda kroppar, obscena uttryck och symboler, hämningslösa utlevelser från människoskarn berusade av drifter och framgångar i sina krav på erkännande i kyrka och samhälle.

Hädelse, sa domprosten

-Detta är en fruktansvärd hädelse! utbrast **Lennart Koskinen** förtrytsamt, när han söndag eftermiddag en halv timme före den annonserade "Kärlekens mässa" kom ut på Storkyrkans trappa och läste plakaten som aktivisterna från Maranataförsamlingen hade med sig.

-Här inbjuder vi till kärlekens mässa, och vi vill verkligen inte bli störda, fortsatte han. För säkerhets skull hade EKHO (Ekumeniska Homosexuella gruppen) begärt demonstrationstillstånd på platsen utanför kyrkan där de som år efter år demonstrerat mot denna blasfemiska nattvardsgudstjänst brukar stå.

Därför ringde de nu polisen, som föste hela skaran som bar plakat med störande bibelord bort till Stortorget, under kyrkobesökarnas jubel och handklappning. Nu skulle de

stolta stad!

få genomföra gudstjänsten i fred! Vi upptäckte snart att den plats vi föstes bort till, var en verkligt bra plats att stå på. På Stortorget finns populära restauranger, kända för att just homosexuella finner sig tillrätta där. Och i den varma sommarkvällen satt många i uteserveringen och läste nyfiktet plakaten.

Många var irriterade, och plötsligt slog en provokativ yngling traktaterna ur händerna på broder **Allan Lundgren**, som gick och delade ut, fastän han måste stödja sig med käpp. Ynglingen hindrades av polis från att visa baken. Traktaterna singlar ut över hela torget. Men många tog upp och läste dem!

“Kärlekens mässa” utger sig för att vara en gudstjänst “specialskriven för att homo-, bi- och transsexuella personer skall känna sig inkluderade i

gudstjänstens språk och bilder.”

På ett av plakaten vi bar, stod det: “Svenska kyrkan är idag Djävulens hem”

Onekligen ett ganska provokativt påstående, och det var kanske detta som fick domprosten att förlora sin annars så faderliga, distingerade framtoning, och i raseri anklaga oss för hädelse. Men när jag läste programmet för “kärlekens mässa”, undrade jag med fasa och bedrövelse om någon annan än just Djävulen kan inspirera till ett så blasfemiskt program.

Ett program som egentligen ger uttryck för samma förtröstan på utveckling och tradition som katolska kyrkan:

“Det är inte rätt att människan skall bli förnekad sig själv och sin längtan. Gud skapade människan, och se det var mycket gott! Det är inte sant att allt är dömt att förbli vid det som har varit. Jesus har befriat oss till att fullända rättfärdigheten.

Det är inte riktigt att gamla sanningar inte kan vidgas och rymma mer. Anden utforskar ständigt djupen och ger oss vishet.”

“Psalmbokens ord var inte homo nog” förklarar man på EKHO:s hemsida. Därför svkrev

Storkyrkans präster år 1999 en ny nattvardsritual just för pride-veckan och kallar den “Kärlekens mässa”, så att homosexuella ska få känna sig inneslutna i gudstjänsten...

I gudstjänsten talade en kvinnoröst om “den kärlek jag fann i



"Pride-tåget" går genom Stockholms gator. Då några Maranata-vänner höll upp boken "Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian" (infälld), slets böckerna ifrån dem, och förstördes.



Allan Lundgren (t.h.), 80 år, delade ut traktater stödd på sin käpp - men blev frångagen sina traktater, vilka slängdes runt på torget under åskådarens applåder och förolämpningar.

en kvinnas famn” och en mansröst om “den sinnlighet jag fann hos en annan man”. Alltså lovsjäng man utlevelsen av sina perversa drifter och legitimerade dem med en förment Herrens måltid.

Hur än domprosten myndigt klutar ut sig och talar om hädelse när en grupp kristna protesterar utanför kyrkan, så läser vi i bibeln om onda andars bord, och en fruktansvärd dom över dem som på ett ovärdigt sätt gör anspråk på Herrens måltid.

Mina älskade, fastän jag är mycket ivrig att skriva till er om vår gemensamma frälsning, finner jag det nödvändigt att skriva till er och uppmana er att fortsätta kampen för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. Ty hos er har det nästlat sig in vissa personer. Om dem är det redan för länge sedan skrivet att de skulle drabbas av domen. Gudlösa som de är förvanskar de vår Guds nåd till försvar för ett liv i utsvävningar och förnekar vår ende Härskare och Herre, Jesus Kristus. (Jud.v. 3-4) ■



Bråk vid gayhögmässa i Storkyrkan
Få böcker och traktater i handen vid gudstjänsten för homosexuella i Storkyrkan. De mest utvalda flyttas till den sommar av polis.



Flera tidningar var på plats, och rapporterade med olika vinklingar från protesten.

AIDS

- ett liv skördades

Berno Vidén berättar om Carlos, ett orättfärdighetens offer.



Foto: Mikael Eljasson

Sveriges välfärd är uppbyggd på bland annat Absolut Vodka och Bofors som exportsuccéer, men vår största och mest förödande exportprodukt är den sodomitiska livsstilen. Finns det hopp för ett land som Dominikanska Republiken? Finns det en framtid för dem som drabbats av välfärdslandernas orättfärdiga moral- och handelspolitik?

HIV/AIDS-situationen i Dominikanska Republiken är katastrofal, med fler än en halv miljon smittade. De flesta är ungdomar och många av dem kommer från fattiga hemmiljöer. Anmärkningsvärt är att på de orter där turismen blomstrar (landets i särklass största näring) är procentuellt sett de smittade mer än dubbelt så många som på övriga platser. På andra plats kommer de fattiga "bateyerna" – barackfyllda boplatser, där för det mesta hårt arbetande haitier lever under slavliknande förhållanden.

I Dominikanska Republikens huvudstad Santo Domingo levde Carlos hela sitt knappt 18-åriga liv. Under julhelgen förra året fick han genom sin för tidiga död betala den yttersta konsekvensen av sin egen och sin familjs djupa fattigdom.

Född i ett fattigt hem och sedan sju års ålder uppvuxen i pojkgäng på gatan utgör han prototypen för tusentals övergivna pojkar och flickor i Santo Domingo och miljontals världen över. Redan under tidiga år drabbades Carlos av samhällets

hårda obarmhärtiga baksidor och utnyttjades på de mest vidriga sätt. Tidigt tog han till lim och droger för att lindra de värsta hungerkänslorna som alltför ofta gjorde sig gällande.

För att klara livhanken blev bilstölder och snatterier en del av hans vardag. I ungdomsfängelset och på de tunga anstalterna bland grova brottslingar, där den unge Carlos mot gällande lagar ändå placerades, blev han många gånger sexuellt utnyttjad – i utbyte mot droger.

Carlos drabbades för ett år sedan av AIDS. Några år tidigare påfördes han

HIV-viruset av några rika egotrippade homosexuella turister som fångade upp honom på gatan i sin lyxiga jeep av senaste årgång. För en stunds pervers njutning betalade de 20 pesos, motsvarande 5 svenska kronor, samt efterlämnade ett livslångt visitkort med dödlig utgång. Hur många som drabbats av just dessa njutningslystna unga rika män är för tillfället fördolt, men ska på domens dag bli uppenbart för alla...

Som HIV-bärare fanns det nu inte längre någon hjälp för Carlos att få. De sjukhus han tidigare forslogs till då han ibland



Foto: Bernardo Vidén

Carlos (t.v.), 16 år gammal, tillsammans med Nicolas och hunden Debbie vid familjen Vidéns hem i Dominikanska Rep.



Foto: Bernardo Vidén

Ett år senare, julen 2002. Carlos sjukdom har brutit ner honom, och inom några dagar är han hemma hos Herren.

hittats medvetlös i någon av stadens parker, ville eller kunde inte längre ta emot honom.

Att vara AIDS-sjuk och få nödvändig vård är en förmån som kostar mycket, mycket pengar; runt 100.000,00 SEK per år och patient. En normalt arbetande dominikan har en genomsnittslön motsvarande c:a 15.000,00 SEK per år. Endast de rikaste har råd att kosta på sig nödvändig bromsmedicinering. Dominikanska Republikens övriga drabbade har bara en utväg – att i stilla ödmjukhet invänta döden. Till och med i fängelset, där vi första gången lärde känna Carlos, isolerades han från övriga fångar och placerades inlåst i ett badrum med madrass på golvet.

För Carlos blev hans sista levnadsdagar ett yttersta bevis på hur vidrig verkligheten ter sig för en fattig AIDS-sjuk patient. Då han hade endast några veckor kvar att leva hittades han av några socialarbetare under en av huvudstadens broar. Eftersom han var utmärkt glad och oförmögen att resa sig upp, körde de honom till hans mor Carmen med tanken att han skulle få ligga där och dö.

Med en otrolig livslust och trots alla motgångar lyckades Carlos ändå smita hemifrån och på förunderliga vägar ta sig till Santo Domingos statliga barnsjukhus, allmänt kallat för "De små änglarna". Där blev han under flera dygn liggande på en bår vid akutintaget – utan att få någon som helst vård.

I Comunidad Maranata blev vi uppmärksammade på situationen varför vi tog oss till sjukhuset för att förmå de ansvariga att ta sig an Carlos. Försöken var fruktlösa. Jourhavande läkare blev istället mycket lättad då vi tog med oss patienten för att söka upp någon alternativ plats åt honom.

Under de närmast följande timmarna som blev till dagar åkte vi från sjukhus till sjukhus och från plats till plats i hopp om att erhålla någon form av vård till den dödssjuka ynglingen. Han var så utmärkt glad att vi fick bära honom in på avdelningarna. Överallt dit vi kom möttes vi dock av samma besked att resurser saknades. De annars så villiga privata klinikerna ansåg sig inte heller kunna ta emot honom – trots löfte om betalning. Inte ens en sängplats fanns att uppbringa.

Några dagar senare avled Carlos, totalt uttorkad men ändå med anletsdrag som vittnade om en stilla frid. Den Jesus han tog emot som sin personlige frälsare ett drygt år tidigare, tog honom hem till sig. Det fanns ingen plats i något jordiskt härbärge, men nu vilar Carlos ut hemma hos Gud.

Det ligger i tiden att i kultur- och religionsutbud framhäva njutning och materiell välfärd som livsstil. I Santo Domingo har en organiserad homosexuell rörelse under de senaste åren börjat att ställa alltmer orimliga krav, med bland annat Sverige som modell. Trots ständigt återkommande bevis på att all promiskuös livsföring dödar tusentals människor årligen, finns det ingen hejd på den sedeslösa politik som med hjälp av skattemedel och "de rosa pengarna" matchar fram nya lagar. Sveriges välfärd är uppbyggd på bland annat Absolut Vodka och Bofors som exportsuccéer, men vår största och mest förödande exportprodukt är den sodomitiska livsstilen.

Finns det hopp för ett land som Dominikanska Republiken? Finns det en framtid för dem som drabbats av väl-

färdslandernas orättfärdiga moral- och handelspolitik? Ondskan gör sig gällande och slår effektivt ner allt motstånd som reser sig upp mot denna världens furste. Men Jesus Kristus har vunnit seger. Hoppet är att Han snart kommer tillbaka för att rättfärdigt döma både levande och döda. Hoppets budskap till oss alla idag är att låta försona oss med Gud genom Jesus Kristus. Fly Sodom – Fly till Golgata! ■

VILL DU HJÄLPA TILL?

Carlos är bara ett exempel; en droppe i ett till synes oändligt hav av människor som lider. Hjälp oss att sprida evangelium och humanitär hjälp till dessa människor!

Maranataförsamlingens postgiro

44 10 05-6
(Märk talongen "missionen")

Helgen eder

*Hänryckningens tid är ej förbi
Vad manne detta betyda?
Skall under vi åter få se -
då måste Guds Ord vi lyda.*

*Hans goda vilja blir då vår -
vi gör vad Han befallt
om Jesu liv i ödmjukhet
i oss få ta gestalt.*

*Sök detta som där ovan är!
Guds rike först! Så Ordet lär.
Om helgad väg idag vi gå
skall morgondagen undren få.*

- Ulla Johansson

På detta sätt vill vi invitera er alla: **Bed för Tanzania!**

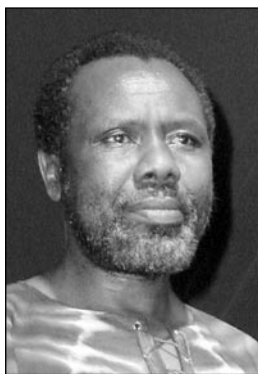


Foto: Mikael Eliasson

En hälsning från
Nixon Issangya, Arusha
Ibrahim Urio, Magadini
Elingaya Munisi, Mbeya

Under våren 2003 gjorde Mikael Eliasson, en av tidningen Maranatas medarbetare, ett besök ibland en grupp församlingar i Tanzania, vilka vi kommit i kontakt med genom broder Nixon Issangya (se MA nr. 2-2003) Här ger tre bröder från Tanzania ett referat från resan, och en allvarlig uppfordran om bön för arbetet i Afrika.

”Jag är ingen stor predikant från ett stort land...” Så inledde Mikael Eliasson sin undervisning till pastorerna i Tanzania. Hursomhelst, frågan som blev kvar hos pastorerna var: ”Om han inte är någon stor predikant, så vem är han?” Många hade svaret: ”Han är vår broder!”

Broder Mikael blev en välsignelse när han undervisade ur Guds ord vid pastorsseminariet i Kikatiti. Detta skedde i januari 2003, men pastorerna talar om besöket fortfarande som om det varit idag. ”Han har lämnat oss, men han är fortfarande i våra hjärtan”, säger många.

KIKATITI

Förutom pastorsseminarier, predikade broder Mikael vid friluftsmöten vid marknadsplatsen i Kikatiti. Männis-

koskaran samlades för att lyssna till evangelium. Några stannade till en stund medan dom köpte och sålde, under det att pastor Nkirwa Issangya ledde mötet.

Vi hade två seminarier i Kikatiti, ett varje fredag, liksom två friluftsmöten. Pastor Ibrahim Urio introducerade broder Nixon – innan broder Elingaya Munisi från Mbeya i södra Tanzania hälsade alla. Pastorerna Baruti och Daniel Mbisi ledde seminarierna.

MAGADINI

Första söndagen under besöket körde vi vår Volkswagenbuss till Magadini för att delta i förmiddagsmötet. Detta blev en dag att minnas. Pastor Ibrahim Urio ledde mötet.

Broder Mikael predikade innan vi kom till den del av mötet som var anmärkningsvärd. Detta var en dag då dessa fattiga troende skulle ge sitt offer för att understödja färdigställandet av sin nya samlingslokal. De flesta av dem hade inga pengar, men dom kom med vad dom hade. Dom förde fram till altaret: får, getter, kalvar kycklingar och en åsna. Det var stökigt, men glädjen var stor.

Efter gudstjänsten samlades vi i ett hem för att äta tillsammans. Man hade dukat fram en massa mat, men man hade en speciell maträtt denna dag för besökaren. Detta är vad afrikanerna brukade offra till sina hövdingar – ”Den helstekta geten”. Jag var medveten om att många människor i Skandinavien äter inte get,

men vår broder åt geten tillsammans med oss. Detta blev hans speciella gåva till oss; han var fri att ta den med sig hem eller att äta den med oss. Han valde att äta den med oss.

NORRA KIKATITI

En torsdag körde vi till Norra Kikatiti för ett förmiddagsmöte. Här väntade pastor Elia Pallangyo på oss. Broder Mikael predikade och de troende blev välsignade. Efter mötet gick vi ut och mötte barnen. Barnen och deras föräldrar var speciellt glada över att se en vit man i deras by.

NKWAMASUNYA

Andra söndagen körde vi till en by uppe i bergen, vid slutningen av Mount Meru. Härifrån kunde man även se Afrikas högsta berg – Kilimanjaro.

Denna dag körde Mikael vår kombibil och vi hade ganska roligt. Från Arusha till Usa River går det en fin väg, men från Usa River till Nkwamasunya var det annorlunda.

Vi körde på den dammiga vägen mot Mount Meru. På vägen dit var det många som gick till fots, vilket är det normala. Men då och då så stannade det någon lastbil som plockade upp folk som stod helt hopklämda på flaket. Dom såg ändå väldigt glada ut över att ha fått en ståplats, men Mikael blev ganska förundrad över det han såg, och stannade för att ta några bilder.

När vi närmade oss Nkwamasunya var knappt vägen synlig längre. ”Vart tog vägen vägen”, frågade Mikael. ”Där är den”, sa vi och pekade.

Till slut nådde vi fram till platsen och pastor Lazaro Ayo kom och mötte oss. När vi började mötet så var största delen av de församlade en stor skara glada barn. Broder Mikael predikade och de troende var ivriga att lyssna.

Efter den söndagen återvände vi en eftermiddag för att möta barnen. Nu var det barnen som hade börjat förskolan i vår församling. Först kom det mer än två hundra barn, men vi fick be en del vänta tills nästa år. Just denna dag blev etthundra sjuttio barn inskrivna. Vi mötte dem ute i skuggan av några träd tillsammans med deras två lärare.

Sedan denna dag har dessa barn mött motstånd från både föräldrar och de traditionella kyrkorna. Dom blev till och med hotade för att inte gå till vare sig församlingen eller förskolan. Många av de minsta svarade: ”Vår vite man som besökte oss kanske kommer dit igen. Vi tänker gå dit!”

NKWAMANGASHA

En eftermiddag mitt i veckan körde vi till ett litet möte i byn Nkwamangacha. Detta är en by som ligger vid sluttningen mellan bergen Sakila och Kikatiti. Pastor Daniel Mbisi tog emot oss och broder Mikael predikade denna eftermiddag. Människor blev välsignade och man talar om det ännu idag.

SAKILA

En morgon körde vi till min hemby – Sakila. Här besökte vi en äldstebroder i församlingen på platsen – Agustino Nnko, samt min äldre bror Gideon. Båda familjerna blev glada att få träffa besökaren från Sverige. Denna dag var vi på väg till dalen Luwaini.

LUWAINI

Den dag vi åkte från Sakila till Luwaini hade Mikael ett hårt jobb att köra bilen. Inte bara Mikael utan även jag själv kunde ibland inte skilja på vad som var djungel och vad som var väg. Nu var det jag själv som fick fråga ”var är vägen”? Agustino och min yngre bror Peter lugnade ner mig och pekade: ”Där är den...” Så fortsatte vi att kryssa fram mellan buskarna tills vi slutligen nådde Luwaini.

När vi kom fram till mötet, som redan hade börjat, blev vi vederkvickta. De troende sjöng med stor glädje. Man hade inga andra instrument än hemmagjorda trummor. Denna dag predikade jag själv helt kort innan broder Mikael predikade. Syskonen blev så glada att få lyssna till hans förkunnelse. I slutet av mötet uttryckte pastor Kotelfu Zakayo sin tacksamhet för besöket.

ARUSHA NATIONAL PARK

Den dag vi körde till en nationalpark hade vi ingen lätt resa. När Mikael hade kört cirka tio kilometer från Arusha hör-

de vi en explosion. Det var ett av däcken på bilen som hade punkterats. En av oss fick ta bussen för att få tag i verktyg så att vi kunde byta däck. Senare kom han tillbaka tillsammans med en man som hjälpte oss. Men eftersom vi inte ville fortsätta utan reservdäck fick vi köra fram till en bensinstation i Tengeru. Där kunde vi köpa det enda begagnade däck som dom hade – det var mycket slitet. Inte nog med det – det var för stort också. Men dom löste detta på ett smart sätt genom att skära en bit från ett däck som var trasigt, så fick vårt däck rätt storlek! Till slut hade vi vårt reservdäck och vi kunde köra till nationalparken.

När vi kom fram var det dags att betala entréavgiften. Här måste en besökare (turist) betala 25 dollar, medan en Tanzaniaer betalar tusen Tanzania-shilling. Det är ungefär 1 (en) dollar. Men man ser knappast några infödda här, trots att det är så billigt.

Vi körde uppför branta kullar och ner i dalar för att slutligen nå fram till en stor krater. Där såg vi många djur och vi kunde se båda bergen Kilimanjaro och Meru.

Men när det blev dags att lämna parken blev det snabbt mörkt. Medan vi ännu var kvar i parken stannade plötsligt bilen. Vi hade fått bensinstopp. Vi stod nu mitt i djungeln; i totalt mörker, mitt i de farliga djurens rike. Efter ett par timmar fick vi hjälp av en vän som kom med bensin från Arusha.

Det är förunderligt – ja, ett mirakel – att det inte kom ett enda djur den kvällen. Vi kunde köra i säkerhet tillbaka till Arusha.

ARUSHA

Broder Mikael bodde i vårt hem i Arusha som en i familjen. Vi åt tillsammans, samtalade tillsammans och åkte runt tillsammans... Flera gånger hade vi problem med bilar som måste fixas. Mikael hjälpte oss med att köpa reservdelar och bensin. Genom den hjälp som syskonen på Bällsta sände med Mikael kunde vi även ordna med fast anslutning till Internet.

Framför allt, det var inte en enda dag som det kändes som om han var en främling ibland oss. Vi är så tacksamma till Gud och till syskonen i Sverige som bett till Gud för detta besök.

På detta sätt vill vi invitera er alla!
BED FÖR TANZANIA! ■



Ett av många bilöden i Tanzania. Evelyn och Nixon väntar på chauffören, som hämtar hjälp för att laga punkteringen.

Foto: Mikael Eliasson

Tältmöten i Uppsala!



Det blir väckelsemöten i tältet med sång, förkunnelse och bön varje kväll.

20-24 augusti

Onsd - lörd 19.00

Sönd 11, 15 & 19

Plats: Dag Hammarskjölds v.
Vid Akademiska sjukhuset.

Vittnen från Stockholm och Uppsala medverkar med sång och förkunnelse.

Mer information: 08-98 56 83, info@maranata.se

Bibel- och lärjungaskola

4 oktober - 2 november

Bibelundervisning, evangelisation, gemenskap, praktiskt arbete



I en förvirrad tid, är det en glädje för oss att än en gång få inbjudas till en månads bibelskola, där vi markerar riktlinjerna i Guds rike.

Utan att ta upp några fasta avgifter, bjuder vi in dig som vill avsätta tid till skickliggörelse för tjänst.

Församlingens lärare, tillsammans med tillresande förkunnare, kommer att undervisa och leda församlingen.

Ring eller skicka e-post, för mer information och anmälan.

**Mötestider på
Bällsta MissionsCenter**

Tisd 12 Bibelstudium

Tisd 19 Bibelstudium

Lörd 19 Troendemöte

Sönd 11 Förkunnelse

Sönd 18 Väckelsemöte

Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar i Dagens Nyheter på lördagar, eller på www.maranata.se

Adress: Bällstav. 100, Bromma.
Buss 112 el. 113 till hpl. Solvalla

**Maranata på
bokmässan i
Göteborg**

**25-28 september
Monter D 04:01**

"Vi för vår del, kan inte låta bli att tala om vad vi har sett och hört"



Kassetter

Nedan presenteras möten från sommarkonferensen 2003. Dessutom hölls väckelsemöten varje kväll kl. 19.00. Ring eller se på vår hemsida för mer info.

Pris: 20:-/kassett

- ☐ **030712 Lörd 19.00** Inledningsmöte Tage Johansson, Mikael Eliasson, Gunno Anderson
- ☐ **030713 Sönd 11.00** Tage Johansson "En andlig kamp"
- ☐ **030713 Sönd 15.00** Hans Lindelöw, Berno Vidén "Kristenhetens identitetskris"
- ☐ **030714 Månd 11.00** Berno Vidén "EU och församlingen"
- ☐ **030714 Månd 15.00** Victor Fedulov Berättar om arbetet i Kaluga, Ryssland. (Frågor och svar)
- ☐ **030715 Tisd 11.00** Mikael Eliasson "Församlingens roll utanför lägret"
- ☐ **030715 Tisd 15.00** Robin Widén "Tro är vila"
- ☐ **030716 Onsd 11.00** Hans Lindelöw "Tre profeters förebild"
- ☐ **030716 Onsd 15.00** Nixon Issangya "Ruts väg"
- ☐ **030717 Torsd 11.00** Paulus Eliasson "Trons vandring - lidandets väg"
- ☐ **030717 Torsd 15.00** Tage Johansson "Kampen för läran"
- ☐ **030718 Fred 11.00** Robin Widén "Den tro som har övervunnit världen"
- ☐ **030718 Fred 15.00** Missionsmöte Emanuel Johansson, Ulla Näsholm, Stina Fridolfsson (Litauen, Dominikanska Republiken)
- ☐ **030719 Lörd 11.00** Berno Vidén "Kristenhetens identitetskris"
- ☐ **030719 Lörd 15.00** Hans Lindelöw, Mikael Eliasson "Kristenhetens identitetskris"
- ☐ **030720 Sönd 11.00** Berno Vidén "Församlingens vandring"
- ☐ **030720 Sönd 15.00** Nixon Issangya "Elia och Elisás resa"



50 års predikogärning

Nu har boken *Elden får inte slockna* kommit ut. En samling predikningar från Arne Imsens verksamhetsperiod.

Här är två röster från dem som läst boken:

-Det är fantastiskt att läsa dessa predikningar. Undervisningen är så levande och lätt att förstå. Särskilt predikan om bönen gav mig mycket, säger **Anna-Lisa Andersson**.

Och så **Sven-Inge Johansson**:

-Jag började läsa från början i boken, och det kändes som om Arne Imsen satt bredvid mig och talade. Jag tyckte jag hörde hans röst och formuleringar. Det gick rakt till hjärtat, och jag upplevde en verklig förnyelse i Anden!

248 sidor, hård pärm
Pris: 99:- + porto

Böcker & musik

Mer information om dessa böcker och kassetter finns på vår hemsida www.maranata.se

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Gösta Karlson:

- ☐ Tillbaka till ursprunget (59:-)

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Jesus kommer (CD 90:-)
- ☐ Vi har glada bud ☐ (CD 90:-)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frälst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- ☐ Sjung en hallelujasång!
- Pilgrimsskolans barn sjunger.*
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.*

Alla kassetter 30:-/st

Ny hemsidesadress!

Maranataförsamlingen har bytt hemsidesadress till www.maranata.se. Den gamla adressen kommer dock att fungera ett tag framöver.

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Adress

Alla priser är exklusive porto.
Beställningar sker enligt
nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5



**1/2 landningsbana
från Bromma flyg!**

Budget **345:-** inkl frukost
Enkel **625:-** inkl frukost
Dubbel **755:-** inkl frukost

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA
TAXI
Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!
Arlanda-
Sthlm
390:-



08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Det finns en annan plats!

Vittnesbörd av Evelyn Issangya



Jag är så tacksam till Jesus idag för att han frälste mig då jag var förlorad. Jag är född och uppväxt i Tanzania. Jag växte upp, jag var förlorad, men Gud frälste mig.

När vi blev frälsta var det många människor som gick emot oss. Det var för att de inte kände till och aldrig hade hört talas om att man kunde bli frälst. Därför förföljde de oss, men Jesus segrade åt oss.

Vi kan också läsa i bibeln om Mose att han växte upp i Faraos hus. Han lämnade det och blev förföljd därför att han var beredd att lämna kungahuset för att följa Guds folk.

När helst jag läser bibeln så blir jag välsignad. Där står det att den himmel och den jord som nu finns, den väntar på att förgås av elden. Jag blir välsignad för att det finns en annan plats. Jag behöver inte längre den här världen som finns idag. Jag söker efter en ny himmel och nya världar som ska komma. Jag tror på detta och jag tror också att den förföljelse jag får gå igenom är bara för en kort tid.

Om du min vän inte har tagit emot Jesus, och inte tror på Jesus är det viktigt att du känner till att den här världen som vi nu ser omkring oss, den kommer en dag att förgås. Den kommer inte att finnas mera. Det är bäst att du kommer och gör sällskap med Guds barn som är på väg framåt.

Om du har fått något av ande i ditt liv, så kommer du att gå vidare till den nya världen. Om du tror på Jesus förlorar du ingenting utan du kommer att finna det nya livet och en ny himmel. Jag vill läsa några versar i bibeln 2 Petr. 3;10-13:

”Men Herrens dag kommer som en tjuv, och då skall himlarna försvinna under våldsamt dån och himlakroppar upplösas av hetta och jorden och de verk som är på den inte mer finnas till. Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst - den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta. Men nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor, väntar vi på efter hans löfte.”

Jag vill uppmuntra dig. När du kommer till Jesus förlorar du inte något, utan du kommer att få en ny himmel och en ny jord. Vi kan läsa om Herrens ankomst – den exakta tidpunkten vet vi inte – han kommer, står det, som en tjuv.

En dag kommer du bara att märka att Jesus kommer. Den som inte är redo kommer att bli lämnad kvar, det kommer inte att finnas nån tid mera för att bli med i den frälsta skaran. Då kommer du som inte är redo att gå förlorad. Du går under tillsammans med den här världen i elden. Kom till Jesus för i honom vinner du evigt liv!

I himmelen kommer du att vara med i den nya staden. Han är ljuset i den nya staden. Där kommer det inte att finnas sjukdom och ingen smärta. Då ska vi inte behöva stå ut med det jobbiga klimatet som vi har här ibland, vädret som vi har här i sommar till exempel. Må Gud få leda dig så du blir frälst och är redo. Gud välsigne dig!